Kovács István József

77 SZONETT
ÉS A RÖPKE RÍMEK

KOVÁCS ISTVÁN JÓZSEF
Pilinszky-díjas költő versválogatásai

77 SZONETT ÉS A RÖPKE RÍMEK

Szerkesztette: Kovács István József
Előkészítette: Verzár Attila
Tördelő: Halasi Éva
Borítóterv: Halasi Éva
Grafika: Bodri Ferenc

Magánkiadás
© Minden jog fenntartva!

ISBN 978-615-00-4003-5

Készült

a BIRÓ family Nyomda és Könyvkiadó

nyomdaüzemében

Felelős vezető.

Bíró Krisztián

www.birofamily.hu

ELŐSZÓ HELYETT

Szonetteket, röpke rímeket is írok
Csak jönnek - jönnek, mint szikrapattogások
Szilánkocskák, tüskék, néha tévedések.
Játék a szóval, de olykor perc-varázsok

Kovács István József
2019.

SZONETTEKET ÍROK

Szonettet írok most… s nem balladákat,
Rövid akkordok… tán kurta vésetek,
Aprócska színes szikrapattogások,
Felkorbácsolják szunnyadó lelkemet.

Játék a szóval, lét a percvarázsban
Tollamból csurrant ki röpke rímeket.
Leírtam nyomban, csönd-szellemvarázsban,
Követtem el én már nagyobb vétkeket.

Mint két jó barát, a papír és a toll,
Eggyé válnak a szellemalkotásban.
S merítkezem most a vers-varázsban.

Belső kényszerré vált „grafomániám”.
Dalritmusok éltetik a rímeket.
Ihletésem biztat, írok szonetteket.

Kecskemét, 2008.

VALAMI ÉRLELŐDIK

Valami érik itt, idebent,
Már csengnek-bongnak a belső dallamok.
Húrok feszülnek! … Jönnek ihletések
És földre szállnak a múzsa-angyalok.

Szférák dalából szőni muszlim fátylat,
És életre varázsolni verseket.
Megálmodni… és megírni… a mindent,
Nagy-nagy merészség! Talán nem is lehet?

Csillag parázsként égetnek a versek,
és mély, szent tüzek szítják lelkemet
Kábulat ez! – mákonyos varázslat?

S a vers, mely éltet, végül eltemet,
Lehet?... de én mégis írok csendben.
Bocsássátok meg ezt a vétkemet!

2004. Tokaji írótábor

MÚLT IDÉZŐ

Nosztalgiázva rég-múltakba járok
Aranyifjúságom útját keresem,
Az út mellett már hervadó virágok
Ráncosodik a homlokom s kezem.

Elmúlt szerelmek rózsaszín ködén át,
Csordul a lelkem, a szívem felsajog,
Még éltetnek vágyaim, fantáziám,
De rá kell döbbennem; egyedül vagyok!

Szivárvány hídon mégis visszajönnek,
– mert az ifjúságom fénye visszajár –
Oly szép ez álom! Szendergő varázslat.

Még bearanyozzák vénült napjaim
Dúdolok csendben, nyílnak versvirágok
S átélem újra ifjú vágyaim.

Kecskemét, 2010. XII. 12.

MÚLT ÉS JELEN

Most borongok, s a csendben üldögélek
Az ablakon át a téli nap ragyog.
Felparázslanak égőn régi képek.
Szívem felsajdul – még nem vagyok halott –

Vergődöm most a vágyak tengerében,
Megkínoz a múlt… az elveszett csodám.
Hisz úgy imádtam én a szép szerelmet,
Öregség, magány kopog a fagy nyomán.

A szűzi hó még biztatón fehérlik,
Patyolat tisztára mossa lelkemet.
Alvó parázsim sercennek még egyet.

Szonettet írok… s írok verseket,
Bízom a télben (is)… az ezüst veretben,
Kristály szép csodáin pillézik a lelkem.

Kecskemét, 2007.

REKVIEM ’56

Halottainkért most gyertyákat gyújtok.
Október huszonhárom, huszonhét.
Belém ivódott és szilánkja éget
Még most is érzem a sajduló sebét.

Ötven esztendő elmúlt – fél évszázad –
Halkulnak már a gyilkos sortüzek.
Porszem életem történelemmé vált.
Gyászmisét sír a bús emlékezet.

Aprócska porszem része voltam… én is.
A zászló alá vitt a tisztelet,
és gyermekfejjel rá kellett döbbennem:

Mi a zsarnokság? A hatalmi gépezet.
Mikor reánk küldték a gyilkos gépeket.
„Sortűz az égből!” Nem felejthetek!

Tiszakécske (Szonett a forradalom, a kécskei sortűz 50. évfordulójára)
Kecskemét, 1986.

SZIVÁRVÁNYHÍD ALATT

Nyáreső után még fellángolt a Nap.
Dupla szivárványhíd hajolt fölénk.
Lassan, aranylón bukott lejjebb s lejjebb
Simogattak még a vérző sugarak.

Mi… akkor… ott… a végtelent kívántuk,
Időtlenséget a horizonton át.
Zászlóink lengtek piros-fehér-zöldben,
Megszólalt az ég, az égi harsonák.

Fenséges érzés… emelkedett a lélek.
Fel a fellegekbe… Most repülni kell!
Ám felhők jöttek, s elmúlt az igézet.

Leszállt az este; vad, hűvös szél sepert.
Csak egy emléke maradt meg a nyárnak,
A szivárvány helyén bíborfelhők szálltak.

Tokaj. Írótábor 2006. VIII. 10.

ESŐS IDŐBEN

Esős időben, borongós kedvvel,
Nem látok mást… csak nagy szürkeséget.
Valami nyomja lelkemet, feszít.
Valami fáj bennem, valami éget.

Nem is tudom mi? Csak a hangulat?
Fáradtság? Az elmúlt hatvan évem?
Öregszem… tudom! – lassan elkopok –
Most ilyenem van… A semmibe nézek.

Az eső lustán megkoppan… kong a csend.
Fájó didergés rázza meg a lelkem.
Elmúlik, tudom!… és menni kell… tovább.

Majd kiderül az ég… lesznek fény-csodák,
Felszáradnak lelkem könnyei lassan,
Újra mozdul a csend… trombita harsan.

Kecskemét, 2005.

SZOLGÁLNI MÉG

Egy-egy szösszenet; menüett-pillanat.
Mozaikpercek varázsát élem át.
Kicsi vagy nagy a világ? (a harmóniák)
Mindig az élet értelmét kerestem.

Kik értenek meg?… Sokan vagy kevesen?
Azt én nem tudom; csak megyek az úton,
Haldokló télben, zsongó szép tavaszban
Még keresem!… és … táplálom a szépet.

Szívvel-lélekkel szolgálom e népet!
Mert bennem él még a jobbító szándék.
Magyarnak születtem; nékem ez AJÁNDÉK.

Még élek… égek szikrázón versvilágban
Még szeretetfényt viszek e világban
Szolgálni Istent, az embert, s NEMZETET.

Kecskemét, 2005.

KARÁCSONY HETÉBEN

Adventnek hetében nyüzsög bent a tér,
Sok-sok égőcske fénye ég a fákon,
És füzérekben csillámdíszek fénylőn,
Fürge kis cinkék ugrálnak az ágon.

A tér egy nagy bazár; színes sátrak állnak.
Körsergő forog a mesefigurákkal.
Csodás az este… a fények vibrálnak.
Kedves, karácsonyi dallamok szállnak.

Csak nézem-nézem, s káprázik a szemem.
Visszajönnek a boldog gyermekévek
Simogatnak a karácsonyi fények.

A parkbéli fákon angyalhaj lebben,
Szeressétek szívből egymást emberek
Mert jő karácsony, a békés szeretet.

Kecskemét, 2007. XII. 21.

CSENDES ÓRÁN

Csendes órán: nyugalom és béke,
Most megszépül talán e rút világ?
Szép emlékek fátyolában úszom,
És illatozik a sok akácvirág.

Múlt ködéből mély érzések jönnek,
És magasztosak, szépek, kedvesek
Megifjodom egy-egy röpke percre,
A múltban élek, – netán vétkezek -

Merítkezem, kiélvezem a percet
A csendes órán, jő majd száz varázslat,
Verseimben rögzítem majd a csendet.

Virágnyomat- versciklusokba gyűjtöm
A csokorba kötött kis szonetteket,
Szív- lélek hegedűm hangjai ezek.

Kecskemét, 2010. január 1.

CSENDHOMÁLYBAN

Kicsiny szobám homályba öltözött,
S én bent lapultam, mint egy üldözött.
Csak őriztem félve még a csendet,
Emlékeim sorában csinálva rendet.

Őrizve és átélve a csendet,
Magányom csak pislákolt szelíden,
S lángocskáim mind-mind levetítem,
Mert, játszódtak a fények és az árnyak.

S a kis szobám falán táncot jártak,
Tündérszép szerelmes lányok, asszonyok.
A félhomályban kigyúltak a csillagok.

A balkonon át beszöktek a fények,
Neonlámpás, csillagos holdremények,
S az emlékek varázsa most is éltet.

Kecskemét, 2011.

TAVASZSUGÁRBAN

A szép szobában ott fekszik a kedves,
a pamlagon, a vörös kárpiton.
Az ablak alatt sárgarigó repdes,
Besüt a Nap a tükrös ablakon.

Alszik szelíden, sugár-fényözönben,
arcának pírja rózsaszín virág.
Nézem Őt… a kertből elmerengve,
„Hol volt, hol nem volt, asszonyom Zsuzsát.

Tudom, csak emlék, káprázat csupán;
lelkemből felcsalta a riggyenő tavasz.
Szőke haj lebben mandulavirággal.

Rózsaszín szirmok alá hullanak.
Emlékeim mind földre omlanak, mint
temetőkertben kéklő ibolyák.

Kiskőrös, 1986. április

TÉLI SZERENÁD

Künn, zord hidegben sikolytanak a fák,
Fagy tépte ág reccsenve hull a földre.
Szobádban fekszel pamlagodra dőlve.
A japán vázában egy selyem virág,

Nyarat idéz még, rubin szikrát vetve.
A múltra gondolsz szelíd szép mosollyal,
Arcod pírjából lennék újra tolvaj,
És bekukucskálnék az életedbe.

Térdelnék kulcslyukad előtt remegve,
S átélném ismét, újra lényedet,
A jéghidegben új tüzekre kelve.

Viruló, szerelmes tavaszba szállnék,
Visszapergetném! Óh! Én visszajárnék,
Gitárt pengetve ablakod alá.

Kecskemét 2000.

ÁLOM UTAKON

Álmomban zengték kedvenc verseim,
A kórusok; fanfárok, harsonák,
Lépdeltem ott a fenséges éjben.
Ölelt a fény, s a csillag milliárd.

Tündéri álom, ó te nagy varázslat!
Megláttam magamat, mint „költő királyt”.
Múzsák dalából vált sziréni ének,
Fájdalmas szép lett, és rebegtem fohászt.

Ébredtem fénnyel a hajnali fényben,
Nem tudtam a nappal mit hoz, s mit ígér.
Szétfoszlott álmom, mint egy fény igézet.

Álomcsodámból csak egy kis szonett lett,
Maradjon emlék, e szép kis költemény.
Álmodtam csupán, de átéltem… Enyém!

Kecskemét 08. 22.

AKÁCOS ÚTON

Május végén az akácok nyílnak,
És csupa friss virág az utcasor.
Virágillat lengi be a házat,
És egy harang is kondul valahol.

Gondolatban kis falunkban járok,
Hol égbe nyúlnak mind a jegenyék.
Erkélyemnek ajtaját kitárom,
Tavasz van!... Tavasz, május, csodaszép.

Lelkemben zengnek kis dalok, akkordok,
A Tiszához repít az emlékezet
Most elkerülnek messzire a gondok,

Máris visszamennék ó te édes álom!
Lépkedem, s megérint ifjúságom.
Akácos úton a szerelem zenél.

Kecskemét, 2006. V. 29.

ŐSZBEN SIRATLAK

Elmentél az őszben… lábad nyomát
A hűvös szél rég porral lepte be.
Ködfátylat vont az emlékezésre,
A sárguló lombok hulló levele.

Elmentél, s még is itt maradtál,
A végtelenben fogom a kezed.
Holdsugárban, csillagfényben járunk,
– Mindez ma már csak bús emlékezet –

Visszahív múltad, hiányod érzem,
Bíborcseppeket hullajt szívem, vérzem.
– Letört rózsaágon harmatcsillogás –

Barnuló őszben temetett remény,
Imádság e néked írt költemény.
Őszben siratlak, és el nem feledlek!

Kiskőrös, 1968 őszén

MIT TEHETEK?

Mit tehetek még, magamért s Te érted?
Mert izgat a gond, a fájó miértek.
Felelnék a versben… felelnék szóban
Milyen is vagyok?… S vagyunk, valóban?

Verseim mondják el! Táplálják a lelket!
Nem mondok végítéletet feletted!
Csak annyit mondok még… Igen! Szeretlek!
Ez nem múlik el… míg el nem temetnek.

Megöregedtem, s a hiányod fáj még.
Koptatom napjaim;… fáj, feszít a szándék,
Mert büntetés vagy nekem… vagy ajándék?

Repdess Tűzmadaram! – megperzselt madár.
Üveghegyek felett, tündérrózsás égen.
Kialszik majd szívünk felhők erdejében.

Kecskemét, 2011.

PARÁZS MELEGBEN

Ólomszürke nappalok, ha jönnek,
ha, jeges szél fúj át fákon, bokrokon.
Koldusa vagyok a napmelegnek,
Kandallód tüzét is vágyom nagyon!

Csöndet és békét, parázspattogással,
szítva kis versek zümmögő dalát,
Lehet, hogy kissé megöregedtem?
Nem kell a harsogás s a külvilág.

Csak kéz a kézben, lassan és szerényen,
ahogy, elül a csend az árnyakon.
Én kimondom még, hogy nagyon szeretlek!

Kései szerelem – múzsacsók vagyon. –
Az ablakomon már a tél kopog,
de a szeretet-láng bennem még lobog.

Kecskemét, 2010.

SZÁRNYALÁSUNK

Szőke hajad aranykalásza lebbent,
Tollaink nyomán szép, éltető versek,
Mind és mind... mint érett magok peregtek,
Szellőzenével s harmatcsillogással.

Szemed kékjében a tettvágy csillogott.
Égi fuvallat teremtett csillagot.
Halk fuvolaszóval, az égi mezőn,
Jöttek;… jöttek a rímek ölelkezőn.

Dicséret!… És most verset írok Néked!
– Ihletéseidre ne tégy soha féket! –
Hozsánna néked! Oh, dicső költészet!

Írjál szerelmem! Nyugtatja a lelket.
Szárnyalunk majd parnasszusi-fényben,
Izzásainkra az Isten felelget.

Kecskemét, 2000.

NÉKED KIÁLTOK

Néked kiáltok! Ad reményt a holnap?
Majd megnyugszik a lelkünk is… talán?
Gondolj csendben a régi szép napokra!
A kéklő égbolton ott sír egy sirály.

Nem is kiáltom… csak rebegem halkan,
A reménysugár ott lüktet a dalban,
Mert verseinkben megújul a lélek.
Én bízom benned! – Bízom… és remélek.

Az idő nagyúr… megoldja gondjaink,
Szétoszlik lassan a vad lidércnyomás.
Új idők jönnek, kedves új dalokkal.

Mi megméretünk, Isten s ember által.
Beérik a múltunk, időnk végtelen,
S mi együtt vagyunk életben-halálban.

Kecskemét, 2010. (húsvét vasárnap)

VÁROK RÁD

Várok rád, mert hiányodat érzem,
Csak fél vagyok, ha nem vagy itt velem.
Egy a sorsunk; így hozta az élet,
Most gyötör a magány, s a félelem.

Hogy nem jössz már, elfogy a türelmem.
Attól félek… netán bajod esett.
Siess nagyon! … Hisz úgy várlak már kedves,
Hoztam virágot is, tarkát, színeset.

Mezei virágot szedtem tegnap est
– Egy egész éjjel ott feküdt ágyamon –
Várlak! Ó gyere már! – hiányzol, nagyon!

Már két éjjelen át üres volt a fekhely,
Párnád simogatta álmomban kezem,
Ó! Gyere… gyere gyorsan! Légy újra velem!

Kecskemét, 2006. június

ÉN LÁTTAM FALUDYT

Én láttam Faludyt, a lánglelkű költőt,
Kilencvennégy évesen, kedvesen.
Héroszként sugárzott arcán az értelem,
Társalgott s barátkozott velem…

Velünk, mert jó emberünk, pulzáló lélek,
Fanni mosolygott… fogta a kezét,
Zenét hallgattunk, egy Villon-verset éppen,
Melyet Szénási, a dalszerző dalolt.

Az akkordok zengtek, bús gitárhurokon,
És mi átöleltük ezt a rút világot.
Faludy, Fanni, Picur, Szénási meg Én.

Közben elhangzott sok csodás költemény,
És kigyúltak a fények a szemekben
Én láttam Faludyt, s itt él a szívemben.

Kecskemét, 2004.
(A kecskeméti Lulu-bárban)

HA VERSET ÍRUNK

Ha verset írunk, más dimenzióba szállunk,
Gyűlnek a szavak, a sorok, a versvirágok.
Lelkünkben, agyunkban gyúlnak égi fények,
Lüktet a vérünk, s a versben ott vagyunk.

Agytekervényekben megfogant gondolat,
Erőt, szárnyakat kap a szellem, jő a gondolat.
Már benne vagyunk! – és így vagyunk mi ketten
költők, párhuzamok, múzsacsók-varázsban.

Szépen és szeretve, égve, lelkesedve,
Vers szerelemre, az ihletésre várva.
Parázslunk, lángolunk, szellemünk kitárva.

Múzsa-csókban kéjjel dúdolunk a széllel.
Élünk a reménnyel… ölelkezünk Fénnyel,
Csermely-csacsogással szépült vers varázsban.

Kecskemét, 2005.

EGYBEFORRT LÉTEZÉS

Boldog voltam, mert fogtam a kezed,
Több volt az nékem, mint múló élvezet.
Álmaink útján mi egyek vagyunk.
Versvilágban égünk, együtt lángolunk.

Ha jő a nappal, a józan ébredés,
Munkálkodunk, s az nem is kevés.
Mert egy a célunk, az megóvja léptünk.
Egybeolvadtak kínjaink, vágyaink.

Tekintetünk a fény körül kering,
Vers szikrákat szórnak rezgéseink,
Versvirágok nyílnak lépteink nyomán.

Egybeforrt létünk, vers a gyermekünk,
Porból vétettünk és porrá leszünk.
De verseinkben majd újraéledünk.

Kecskemét, 2006.

NEM TUDOM! NEM AKAROM!

A fagyos télben állok csak merengve,
Mert megfagyott az érzés szívemen.
Öt esztendő! S a barátságnak vége!
Miért hagytál el oly zordan, hidegen?

Szerelem volt, vagy szeretet, barátság?
E pillanatban bizton nem tudom.
Fáj az érzés, csonkul, s vérzik lelkem,
Most egyedül tántorgok utamon.

Bezártad ajtóid mind mögöttem,
Halott virág ül csipke-fagy kertedben.
Jégvirág porlik vaksi ablakon.

Ennek vége! Nem lesz újra kezdet.
Nyílik-e még virág rozsdás avaron?
Nem tudhatom és nem is akarom…

Kecskemét, 2008. 01. 02.

LEGYEN BARÁTSÁG!

Olyan forró volt, szép, és szenvedélyes,
még is kikezdték a megromlott évek.
Mert a kiismerés tönkretesz mindent?
Jövője nincsen! – a semmibe nézek.

Már csak Barátság?... – tönkrement az érzés –
Szerelmünk fénye végleg elkopott?
Lassan már nincs mit mondani egymásnak,
Úgy érzem magam, mint a meglopott.

Meglopott a másik, csalódtam újra,
Illúzióm már nincsen,... tönkrement,
Néha úgy tekintem Őt, mint idegent.

Fáj!... hogy nincs már szerelem, csak az emlék
Ám tisztelni kell az elmúlt éveket.
Szerelem helyett még barátság lehet.

Kecskemét, 2007. XII. 31.

MEGFAKULT ÁLMOK

Kerge, vad szelek cibálják álmaim.
Talán jönnek még nagy zengő viharok
Ébredek, langy-csend apátiából,
Sok vizet talán már úgy sem zavarok.

Kísért a csend és rút, hideg magányom.
Szelídült, rokkant éveim, a vagány
Magány és szürke nappalok átka.
Álmaimban felpezsdülök még, - hátha?

Valamit; és jót! Újjáteremtőn még
Írhatnék az elmúlt ihletéssel,
A vágyak jussán el-elszenderedve.

A valóság az más! Megkeseredve
én még sem vagyok; azt is tudom jól;
Sorsom egésszé lesz kerekedve!

Kecskemét, 2004.

BELETÖRŐDÉS

Aláhullottak igazgyöngy szerelmek,
Sallangjait elhordta a kósza szél,
És elfogytak mind a kedves, víg napok.
Koldus tarisznyám is elnyűtt, megkopott.

Elszopták az életemet az évek.
A Tavasz, a Nyár is Télre változott,
De éltetnek még apró kis remények,
Ha kopottan is, de mégis, én vagyok.

Megfáradt lábaim már térdig lejártam.
Végül is megnyugvást, vigaszt találtam.
Ezért talán még hálát is mondhatok.

Kései szerelem csendes kihunyással,
Végső kiegyezés az elmúlással,
Azért még élek és csendben írhatok.

Kecskemét, 2008.

SZERELEM-SZERETET

Szilajság, buja vágyak… és ágyak.
Az ifjúság csodás varázsa égett.
A szerelemben lubickoltam én,
És Aphroditémnek hárfája zengett.

Szép emlékek rózsaszín ködében,
Most, múltamban kutat az íjas-Ámor
Csalfa varázslat! – elmúltak az évek –
Kihűlt emlékek; – csak múzsámat várom –

Az öregség ráteszi csontkezét,
Lassan,… kitartóan… araszolva.
Fáradt a test és felsajdul a lélek.

Dúdolok halkan, írok verseket.
Kapaszkodom: mindenben! – s nem félek –
Élet-szerelmem – szeretetre váltott.

Kecskemét, 2007.

AMÍG LEHET

Szeresd az életet… amíg lehet.
Amíg lehet, éld át a perceket!
Mert az idő az úgyis eltemet
Használd ki mind a múló perceket.

Hiszen elmúlik minden, véget ér,
Egyszer, – Úgy mond az ember, egyszer él –
Mi végből? – mert életre született.
Két pont között éld ki az életed!

Okosan és szépen. – Na, mond ki! Emberül.
A sorsod kézbe fogva, rendületlenül.
Az egészség, a szépség; munka, becsület.

Ez szője által mindig, minden percedet
Mert így van csak értelme, volt, és míg lehet,
HASZNÁLD KI MIND A MÚLÓ PERCEKET!

Kecskemét, 2004.

NYÁRI ESTÉN

Nyári estén virágok illatával,
Mint még aprócska gyermek alszom el
Anyám dudorászott a kis szobában,
S a nyári este hangja ráfelelt.

Békakoncerttel és tücsök-zenével
Az égen kigyúltak mind a csillagok.
Szememre fátylat szőtt az édes álom,
Akkor voltunk még tiszták s boldogok.

Múltak az évek és az évtizedek.
A hetedik X-ben csalós már a nyár.
Tudom, nyílnak még most is virágok,

De az illatuk már reám nem talál.
Estém szomorú… csak zúgnak a gépek,
És benzingőztől fülledt lett a nyár.

2008 júliusa
(a kecskeméti
Szentgyörgyi Dezső légi bázison)

KÖSZÖNT A REGGEL

Most dalolva köszön(t) rám a reggel,
Madárdallal, fénnyel s szeretettel,
És kitárom az ablakom a fénynek.
Május, illatár… éltetnek remények.

Valami fenséges érzés hatol át.
Láttam ébredni a zöldellő csodát;
Akácvirágos fákat és a lombokat,
A virágos fürtöket termő ágakat.

A természet csodaszép. Tavasz, szeretlek!
A reggeli fényben így születnek versek,
Megihletett a reggel… az élet-zsongás,

És szellő-zenével a dallamok szállnak.
E verssel búcsúzom tőled, szép tavasz,
S köszöntőt mondok az érkező nyárnak.

Kecskemét, 2010. május végén

Kovács István József
„QUO-VADIS"
(illusztráció)
Budit F. 2005.

TAVASZ-IHLETÉS

Virágzó völgy ölén a csermely
Csacsogva zengi víg dalát.
Kósza szél hozza önfeledten,
Mezőknek, réteknek illatát.

A dombtetőn kinyílt a pitypang,
Sárgállik a sok ezer virág.
Halovány zöldben, zsenge szépben,
Már virágot bont a somfaág.

Megújhodás!... Tavaszban újra élek,
Megpezsdül a vérem és zsong a lélek.
Igéznek, ihletnek a mezők, a rétek.

Verőfény, bimbópattanás;… Csodák,
Tavaszi lázban szívemet kitárják.
Gyöngyvirág patyolatversek születnek.

Kecskemét, 2005 májusa

MÁJUSI SZONETT

Szívtam magamba (az) életet, a májust.
Felszippantottam mind a szépeket,
A korzón sétáltak szépséges leányok,
Üde virágok… gyúlt a képzelet.

A parkban ültem hársak illatában,
Fények cikáztak a lombok felett,
És galambsereg szállta meg a teret.
Dalolt a május. (Harangok zengjetek!)

Májusi-szonettel meglepett (az) érzés,
Lelkemben kigyúltak színes szép dalok.
Egy érzés lepett meg s nem engedett el.

Jó volt érezni, hogy élek és vagyok
Múzsák csókjában, szerelmükben égtem
Zengtek a harangok, zengtek a dalok!

Kecskemét főterén, 2008. május 10.

SZÉP ŐSZI NAP

Szép őszi nap, szikráznak napsugarak.
A balkonon virul a muskátli még.
Pirosak, fehérek, ciklámen-lilák.
A domb felett azúrkék tiszta az ég.

Élvezem még a déli nap sugarát.
Az október most vidáman kopogtat,
Meztelen bőrömön érzem melegét.
Még híre sincs a dérnek, fagy nyomoknak.

Csak hallgatom, hogyan dudorászik a szél.
Színes levelek hullanak zizegve
Lelkem is derűs, megjött végre kedve,

Mert ajándék ez… az őszi nap-derű.
Mosolyt csal arcomra; jó a hangulat
Meg-megszólal bennem cselló, hegedű.

Kecskemét, 2010.

BÁGYADT SZÉP CSODÁK

Sütkérezem a bágyadt őszi fényben,
Magamba szívom a Nap-sugarát.
Erkélyemen ülve, belemerülve,
Emlékiből várok új csodát.

Csoda az nincsen – megöregedtem –
Ezt visszafordítani már nem lehet
Bágyadt a kedvem, merengek csendben,
És dünnyögöm halkan a verseimet.

Törtek a fények, megtörtek vágyak.
És nagy lángolások?… Már nincsenek!
Csöndre intenek bölcs tapasztalások.

Sürgönydrótokon a fecskesereg
Gyülekszik lassan, vágyik délre szállni,
Azért az ősz az szép. Lehet csodálni.

Kecskemét, 2010. X. 23.

BARNULÓ ŐSZBEN

Egy rózsaszál, egy menüett, egy dallam,
Emlék könyvekben kőnyomat-virágok.
Megkísértenek, megigézve, halkan,
Csak bámulom az őszi színvilágot.

Napfényes délutánokon imádok
Ücsörögni a muskátlis balkonon.
Ilyenkor, gyakran, minden jót kívánok,
Emlékmúltamból nőnek versvirágok.

Őszülő hajjal… őszidőben szépen,
Azúrkék égi-óceán vizében
már suttogva lubickolnak álmaim.

Ezüst s aranyhalakként villantanak,
Virágként csillannak a vers-emlékek.
Barnuló őszben Ők még rózsaszínek.

Kecskemét, 2000. október 13.

ŐSZI FÁK ALATT

Őszi fák alatt el-elrévedezve,
Üldögélek a múltidéző emlékeimmel
Ifjúságom aranypénzeit számlálva.
Csak hull, és egyre hull a színes levél.

Csapzott tollú galambok szemelgetnek,
Apró morzsákat, valami életet.
Tűnődöm;… – az időm elszáll felettem.
Szomjazom a melegséget, fényeket.

Markomban a sorsom, hervadó virág.
Reám hullanak a sárgult levelek.
Vadludak húznak fenn a magas égen,

Az arcunkba csapnak vad, hideg szelek.
A szép őszi fák csendben meghajolnak,
Aranylevelekkel fedik be a múltat.

Kecskemét, 2011. november 10.

LEHET EZ ÁLDÁS?

Mindenki hordoz… hordozhat keresztet,
Stációinak szenvedés az ára,
És ki lehet bírni mind a kínokat,
Hogy feljuthassunk majd a Golgotára.

Hogy megpecsételje hiteles szavát,
Szenvedő testét szögekkel kiverték.
Én mégis köszönöm. Oh… Te sors neked,
Hogy élek, (és) várom az Isten kegyelmét.

Csak a szépre s a fényre gondolok,
Zenél a lelkem, és verseket írok,
Mert írnom kell! – hisz küldetésben járok –

Lehet ez áldás is… talán büntetés?
Nem tudhatom… de bízom Istenemben!
A versben talán majd Reád találok?

Kecskemét, 2009. szeptember

NYUGODT A LELKEM

Úgy vágyom én a tisztát, és a szépet
És a romlatlan tündöklő szépséget,
A szűz fehér felhő utakon járni.
Vágyom!... A tisztaságot megtalálni.

Önzetlen, szelíd… mély, nagy szeretettel,
Úgy érzem magam,… Hogy vagyok, és ember
Bennem él magasztos jobbító szándék.
Mert sors-verseim Isteni ajándék.

Porszem életem éltetik a fények.
Új utakat nyitnak életremények.
És én tudom, hogy kik várnak az úton.

Nyugodt a lelkem! – mert kiérdemeltem
Szívetek; megsimogattam kezetek,
Lelketek, SZERETET-VERSEIMMEL.

Kecskemét, 2011.

ELMÚLT TÜZEK

Asztalomon kristályüveg pohárban
Egy szál virág, bíborvörös rózsaszál.
Mögötte a halovány múlt homályban
Szerelmeim, kedveseim sora áll.

Múlt ködén vöröslő, szétfoszló ködben
Halk zene szól, szépségek fátyla lebben.
Még visszanéz aranyló ifjúságom,
Átélem újra; mindig s újra szebben.

Álom csupán, képzelgés vagy varázslat?
Elkoptak éveim, vége a nyárnak,
Fekete varjak seregei szállnak.

Emlékkönyvemben fakulnak a versek,
Egy kicsit fáj már, de visszatekintek
Emlékeim tüzéhez melegedni.

Kecskemét, 2010.

VISSZAJÖNNEK

Még-még visszajönnek a gyermekévek,
Álmaimban tündér kertünkben járok.
Oly szép is volt az, mert ott dalolt Anyám,
Gondozta kertünk, nyíltak a virágok.

Az eresz alatt fészkelt egy fecskepár,
Tavasszal mindig hangos volt a fészek.
Apám a hátsóudvarban kalapált
Kaszavasat, úgy zengett, mint az ének.

Az évek rakódtak vállaimra,
Elmerengek. – Jó volt gyermeknek lenni –
Mert örültem minden kis apróságnak,

Mert nem fájt akkor még nékem semmi.
Olykor, ha cikázó fecskepárt látok,
Gyermekéveim azok; szép virágok.

Kecskemét, 2008.

BÚCSÚSZONETT I.

(Vörös József költő halálára)

Egyszer volt, élt és vele is megesett
Az,… amit csak egyszer élhet meg az ember.
Fotók s írások maradtak utána.
Zengő versek… s küzdelem, mint a tenger.

Kicsi volt, tömzsi, kun és szemüveges,
Fanyar derűvel szerette a szépet;
Bugacot, a porból nőtt homok hazáját,
A költészetet, a hazát, s e népet.

Göcsörtös fából faragott királyfit
Buddha-szobrot, arany homokban tölgyet.
Ötvenöt évét az írásnak adta.

Nagy szíve volt. Tudtuk, és Ő is tudta,
Hogy a puszta-por sorsa meg van írva.
Végül is a szíve vitte sírba.

Kecskemét, (Bugac-puszta) 2005.

BÚCSÚSZONETT II.

(Csillaggá váltál jó Anyám)

Este van, felkél a Hold a domb mögött,
Sötétre festi mind a zöldet.
Szemeimbe egy-egy könnycsepp költözött,
Anyám halotti lepelbe öltözött.

Beborít mindent a fekete fátyol,
A lelkem remeg és úgy sajog.
Új csillag ragyog ott távol az égen,
És rám mosolyog: „Fiam veled vagyok!”

Búcsúzunk sírodnál könnyeink ontva,
Mert csillaggá váltál, drága jó Anyánk.
Szeretett fényed ránk ragyog az égről

Te vársz reánk a fények erdejéből
– A lélek útjain most is Veled vagyok –,
S vigyázzák léptünk szárnyas angyalok.

Kecskemét, 2005.

TÜKREIMEN ÁT

Tükröket tartok néked, s önmagamnak,
Mert azt látni kell! – mit tükröz a világ? –
Bennem égnek, a színek és keservek,
És csak pereg a film, a való világ.

Kaleidoszkóp-villanások jönnek:
Mozaikképek, (való és varázslat)
Rajzolatok és a megfestett képek.
Csóvákat vetek éledő parázsnak.

*Tükrözök verssel, fényeset, halvány*at.
Agyamon, s lelkemen átvillan a lét.
Eléd vetítem a Fényt és az Árnyat.

Én csak közvetítem a fohászt, az igét.
Jeleket adok le, intelmeket, reményt.
S reád tükrözöm a szellem lényegét.

Kecskemét, 2010. augusztus 10.

Bordi Ferenc 2005.

TÖRÖTT TÜKÖR

Megint összetört a tükör,
Azt mondják, rossz jel ez.
Valami figyelmeztetés,
Mert valamit jelez.

Abban a percben mennybe szállt,
Egy lélek és egy barát.
Valami ezzel eltörött,
Darabokra hullt… s porát

Összerakni már nem lehet,
Szellem-szárnyakon tovaszállt,
Csak emlék maradt, képzelet

Ellene tenni nem lehet
A tükör egyszer eltörik,
S a por majd mindent eltemet.

Tiszakécske, 2009. 07.08.
(Szonettszerű búcsúvers néhai Zoboki József tisza-kécskei parasztköltő emlékére)

TEMETŐBE JÁROK

A temetőbe oly gyakran kijárok,
A szívemben ott ül még a néma gyász.
Urnafal előtt állok tisztelettel,
A márványtáblánál Anyám rám vigyáz.

El-elbeszélgetünk némán a csendben,
Olykor verseket mondok; egy-egy imát.
Virágot, vizet viszek kőkehelybe,
Felzeng a madárdal, mindenütt virág.

A kis táblánál lehajtom a fejem,
Hideg márványlapon izzik tenyerem,
S lelkemben újra gyászol a béke.

A gyász, a könny is az életem része,
S ha virulnak is még fényes nappalok,
Tudom; hogy egyszer majd én is meghalok.

Kecskemét, 2008. (Édesanyám sírjánál)

KÖTŐDÉSEIM

Kötődéseim megkötnek,... mindenhez:
Az Alföldhöz, a Dunához-Tiszához,
Gyökereimmel a Kunság homokjához,
Aranyhomoknak hírös városához.

Mert ez az én sorsom, ez az én népem.
Itt éltem s élek… ez az én világom,
Szívem, a lelkem, előtte kitárom.
Kérem az Istent: - itt érjen halálom –

Kötnek az emlékek: munkám, ifjúságom,
Barátok, testvérek, az egész családom,
Életem nagy része, minden valóságom.

Nem is kell más nékem ezen a világon.
Bárhol is lehettem; mindig visszavágytam,
Porszem életemmel szép homok hazámba.

Kecskemét, 2009.

ERDŐ SZÉLÉN KŐKERESZT

Erdő s dűlőút szélén kőkereszt áll,
Talapzatán a kő is már megrepedt.
Viharok tépték… most reá rigó száll,
Sárga szép madár; füttyhangja meglepett.

Néztem a keresztre, rigóra s égre.
Bárányfelhők közt fehér galamb sereg.
Csapongó röptük suhogott a kékben,
Észre sem vettem, hogy szép időm pereg.

Zengett az erdő, s szél zenélt a fákon,
Azon merengtem, az élet mily kevés,
Megöregedtem a hetvenet várom,

Mégis oly szép itt az életébredés.
Rátaláltam lelkem mélyére itten,
Zengő szép fénnyel éltessen az Isten.

Kecskemét, 2011. augusztus
(Matkói erdőn a kőkeresztnél)

VÉGZETÜNK

Az idő szétmarta vasfogával,
Az elnyűtt test már rég pihenni vágy,
Csak a lélek vívja még a harcát.
Ez könyörtelen. Az időnk lejár.

Emberi sors ez… és természetes,
Halandó vagy… hát eljő a halál,
Az nem mindegy… Mikor… s hogyan végzed?
Hogy koldus voltál vagy éppen király?

Ez az élet… minden ember csak egy
Csak egyszer élünk… Pazarolni kár!
Sietni is… hisz elvisz a halál.

Rátalál az koldusra, s királyra,
Mert nála nincsen kedvezményezett,
Használd ki hát a röpke éveket.

Kecskemét, 2004.

CSODÁLOM ŐKET

Ott fekszenek csendesen az asztalon
Az újságok, és Kodály tekint felém,
Ősz szakállal, mosolygón és szelíden
Árad belőle a dal, a költemény:

Dallam-akkordok bús, szép citerákon
S a Galga-mentén érett népdalok.
A Vág völgyében tárogató szólal,
És elénk jő Erdély s a csángó magyarok.

Katona, Kodály nékem példaképim,
Csodálom őket s hírös városom.
Felettem is már elsuhant az élet.

Lassan hozzátok én is majd megtérek,
Apró mécsesem elétek leteszem.
Szeretlek Kecskemét városom, nagyon.

Kecskemét, 2007.
(a Katona József Emlékházban)

SZERELMES VÁGYSZONETT

Szerelmedért zengjen a dal a versben,
Váljon valóra az álom, s vágyaim!
Szonettem legyen egy halk; lágy szerenád!
Jelzésed fényeit epedve vágyom.

A májusi orgonák illatával,
A víg tavasznak pezsdülő dalában,
Most újra éled, ég bennem a mámor.
Ajkadnak bíbor-bársonyát úgy vágyom.

Mert „Vágyom egy nő után”, zengi a hajnal.
Ábrándos éjszakából ébredünk dallal.
Köszöntlek téged édes, szép Szerelem.

Mi van velem?... Lenyűgöz és bilincsbe ver,
Meggyönyörködtet,... majd fáj... kínoz, éget,
Próbálom versbe önteni a szépet.

Kecskemét, 2001.

ARS POETICÁM
(ez az én világom)

Szonettjeim csengő-bongó versek,
Idéznek magasztost, vidámat, szépet.
Lehullnak ilyenkor mind a terheim,
És magammal mosolygón megbékélek.

Szabadság, szerelem,… s mind az évszakok,
A verseimmel zengve szárnyra kelnek.
Éltetnek bársonyos tüzek. Én vagyok!
S a madarak is velem énekelnek.

Szárnyalok sólyomszárnyakon a fényben,
Szívem kitárom, kitárul a lelkem.
Megszépül minden, önmagam s a létem,

Múzsadalokkal szépítek lelkeket.
Léleknyugalmam versben megtalálom:
Békét! Harmóniát! Ez az én világom.

Kecskemét, 2010. március 1.

BÍZOM MÉG

Élek még fényben, világban, virágban
Ott vagyok én a május illatában,
Bízom még benne, hogy lesznek szép napok.
Tudok még adni valamit!...és kapok.

Bízom még és táplálnak szép remények.
Szikráim kigyúlnak és születnek fények.
Van még illúzióm,… van még perc-varázs
Felizzik lelkemben bíborszín varázs.

Hiszek még az Istenben és magamban,
Merítkezem múltamban, s a mában.
Kutatom az élet értelmét, fűben-fában

Tisztelve életet, így élek véletek.
Porszem valóságomból érik a vers
Biztatom magam, – nem éltem hiába –

Kecskemét, 2008. május

MAGADBAN IS KERESD!

Ne fuss! Ne menekülj! Sorsod utolér.
Csak lassan!... Csak; csak ízlelgesd a szépet!
Tűzvirág nyílik szemedben… csodaszép,
A szelek szárnyán messze száll az ének.

A harmóniát magadban is keresd!
Áldott lesz sorsod, hited és célod
Ha béke száll lelkedre… erőket ád.
Bármit hoz a sors, tűröd és bírod.

A Békét, a Harmóniát és a Célt
Egységbe vonni szép és nagy csodálat.
Magadban s Istenben keresd a jót!

Hogy alkotni tudj és teremts csodákat,
Építő szóval, lelkednek dalával,
A vers erejével, szellem sugarával.

Kecskemét, 2010.

OKTÓBERI SZONETT

’56 tűzviharából kiáltok,
Kavarog emlékem lőporfüstön át.
A Himnuszt énekeltük; közénk lőttek
Magyarok! – megjártam a kálváriát –

Akkor gyermekfejjel felnőtté váltam,
A repülős sortűz belém vésetett.
Ott szembenéztünk Himnuszt énekelve
A halállal – s az ember megméretett.

Ötvenhat emléke még kísért engem.
Október, november, gyertyák, mécsesek,
Véres krizantémok,… És nem felejtek!

Valami mindig sír bennem az őszben,
Ötvenhat emléke gyász és szent nekem.
Magamban hordom, s a sírig elviszem.

(Emlékeim ’56 tűzviharából, az október
27.-i Tiszakécskei sortűz emlékére,
a 60. évfordulóra)

BETAKAROM MAGAM

Elmúlt az ősz is, fagyos lett december,
Valami busong agyamban, szívemben
Vége lesz az évnek, a karácsonyt várom.
Magam vagyok… és… figyelem magányom.

Meglesem csendben, miért sír a lelkem,
Hatvanhat esztendőm már lepergettem.
Didereg a testem; didereg a lelkem.
Kis szobám zugában ücsörgök a csendben.

Megöregedtem, meg is keseredtem.
A fájdalom bénít, felmarja lelkem.
Szorongok némán és kísért az álom.

A decemberi késő délutánon.
Ez a szürkeség a komorság… zavar!
Emlékeimmel betakarom magam.

Kecskemét, 2010. december 15.

BÚCSÚZKODÓ

Éltem tavaszban, nyárban, őszben, télben,
Voltam rügyecske, bimbó s vadvirág.
Szilaj szelekkel száguldott a lelkem,
Éltet az emlék, a megtörtént csodák.

Most benne élek a színes levelekben,
Az ősz varázsa is már megkopott.
Pislákolok a bágyadt napsütésben,
Erdő ravatalán lassan porladok.

November bús gyásza elért, itt kopog.
Halottak napján mécs-gyertyákat gyújtok,
Halottaimtól, s a múlttól búcsúzok.

Temetők csendjében gyertyafények,
Vérpiros szívek az apró mécsesek,
Búcsúzom tőletek, (majd) én is elmegyek.

Kecskemét, 1999.

KÍVÁNSÁG!

Hányszor mondtam néktek gyászbeszédet,
Ti Költőtársak, jó barátaim.
Évek múltak, gyűlnek a keresztek,
Ki búcsúztatja majd el hamvaim?

Lesz e majd ének „lassú gyászzenével”?
Síromnál sírnak e lányok, asszonyok?
Vagy elmentek mind a régi szeretők,
Sírjuk felett az őszi szél zokog?

És kegyes lesz e hozzám majd a sors?
Őszben mennék el színes levelekkel.
Azt szeretném, ha az ősz temetne el!

Kedvenc évszakom, békés langymelegben,
Hogy ne fázzon szívem, ne dideregjen,
Hogy fecskeszárnyon távozzon a lelkem.

Kecskemét, 2012. 09. 10.

TETTEK ÉS SZAVAK

Lángoló, szép, nagy szavakra vágytam,
Ifjú koromban, mint tüzes legény.
Szerénnyé tettek (azt hiszem) az évek,
S megbékélésem ez a költemény.

Elmondhatom végre; bölccsé lettem.
Csupán a szép szavaknak nem hiszek.
De éltetnek, s meggyőznek a tettek,
Így értékelődnek nálam emberek.

Kell a szép szó! - ha van mögötte érzés,
Ha tiszta szívből s őszintén fakad,
Ha benne él a szép, jobbító szándék.

Hogy segíteni tudjunk másokat,
Szónak és a tettnek egységben kell lenni,
A szeretet által… csupán, csak ennyi.

Kecskemét, 2012.

CSAK SZERETETTEL

Nem tudom, a megtört bús szemek
A néma ajkak mit is rejtenek?
Ha más arcán át fény suhan vagy árnyék,
Az érzések útján (én) a mélybe szállnék,

Kutatni a lelkeket, a szív szavát.
Csodát rejthet sokszor lenn a mélység,
A lelkeknek bugyrán rést keresni kell!
Mindenki más, más egyén és szépség.

Kapukat nyitni! – Nyitni szeretettel.
Kutatni kell az érzést, fényeket.
Lehet, hogy túlzott, nagy merészség,

Mégis igénylik mind az emberek:
Nyitottságot, megértést… szeretetet!
Óvni, szeretni kell az embereket!

Kecskemét, 2012.

VÁGYÓDOM UTÁNA

Mennyi álmatlan, hosszú éjszaka,
Mennyi ábránd, mennyi félreértés,
Mennyi csalódás és mozaik öröm!
A birtoklásvágyban ott a féltés.

Vágyódom utánad tiszta, szép szerelem!
Nagyon, nagyon kellesz! – Kellenél nagyon!
Még el sem értelek, mégis féltelek.
Alig érintelek; s elveszítelek.

Meg sem kaptalak, máris köddé váltál!
Illúzió vagy csak, ábránd és szivárvány!
Úgy kerestelek, de el nem értelek.

Számolgatom csak a szép emlékeket,
Volt is benne részem… (túlzottan talán?)
Az igaz szerelem vágy marad csupán.

Kecskemét,1999.

MUSZÁJ

Egy fehér galamb ott szálldos felettem,
Csőrében a zöld ág már tollá változott.
Álmaimban is születnek versek,
Ilyen lettem, a verssel átkozott.

Vagy megáldott? – nem is tudom, miért,
Fehér galamb, máskor karvaly kísért.
Az álom is gerjeszt sokszor verseket,
Olykor felvidít, másszor szenvedek.

Tudat alatt is vers. – *Talán már elég!*
Tisztuljon ki fejem felett az ég.
Sokszor úgy érzem, már ebből is elég.

De mégis, mégis írnom kell! Muszáj!
Ha biztat az álom, gyötör, vagy ha fáj.
Fehér galamb! Hozz békét, nyugalmat!

Kecskemét, 2012. 09. 09.

TŰZFÉNYEM ELSUHANT

Ámor nyilától sebzett ifjúságom,
Száguldott megperzselt tüzes tájakon.
A múlt ködének muszlim fátyla lebben,
Még tűzrózsák nyílnak üszkös ágakon.

Elsuhant évek: ifjú Tavaszok,
Az átélt szerelmes dús vidám Nyarak.
Az Ősz ködéből felcsillant remények
Melengetnek; most Tél sepri utamat.

Tüzem pislákol szunnyadó parázsban,
Fátylas, szép álmok mégis kísértenek,
Szerelmi vágyban pilléző varázsban.

Álmodom, álmodozom, verset írok.
Az Ámor és mámor nosztalgia lett,
Elsuhant Aphrodité oltára felett.

Kecskemét, 2012. 09. 09.

Bodhi. 2002.

GYAKRAN RÁNK KÖSZÖNNEK

Idővel a jó és rossz is visszaköszön
Van az mi feldob, máskor megütközöl,
Az átélt élmények néha visszaütnek.
Nem kímélted magad, jönnek betegségek.

A lélek sebei sokszor felszakadnak
Régmúlt átélések sokszor visszahatnak,
Jóval és rosszal a lelkünkre ülnek.
Ha szép emlék üdít (fel), az lelkednek ünnep.

Mert az emlékeink sokszor visszajönnek
Vidáman vagy fájón gyakran ránk köszönnek
A nagy emlékeink; lehet gyász vagy ünnep.

Ebből is áll időnk: múlt, jelen és jövő,
Mikor megöregszünk, vissza-visszanézünk,
Akarattal vagy sem; elmúltat idézünk.

Kecskemét, 2011.

KARON KELL FOGNI EMLÉKEINKET

Elmúlt emlékeim mind visszaköszönnek,
A jó emlék az gyakran; a rossz is néha még,
Mert emlékem van bőven, szépséges is elég.
Visszaköszönnek a régi szép szerelmek.

Nosztalgiázva még-még visszajönnek
Ismerőseim is néha rám köszönnek,
S a verseim, ha olvasgatom őket
Fel-felidézik az ihletéseket.

S átélni újra minden jeles percet
Az alkalmakat, a történéseket,
A csendhomályban kedves idézetek.

Jó az emlékezés; fenséges érzés
Életre hívni az elmúlt éveket,
Karon kell hát fogni az emlékeket.

Kecskemét, 2011.

RÁNK TÖRNEK A ZAJOK

Betörnek a zajok, ajtón, ablakon,
Nem elég vastagok nekik a falak.
Reggeli harang szól, ébred a város
Kocsik zörögnek, mint dobogó lovak.

A gerlebúgás belevész a zajba,
Egy mentő szirénáz; csikorog a zár.
Ránk tör a városi zajáradat
Olyan lesz fejünk, mint zsibongó bazár.

Felettünk valaki lehúzza a WC-t
Az álmok varázskapuja bezár.
Indul a reggel vad zajokkal telve

Álmodtam volna még, de kelni kell,
Mert felém tántorog, bukdácsol a nappal
Ébredtem volna erdőn… madárdallal!

Kecskemét, 2012.

MENEKÜLÉS

Az erdőbe mentem pihenni. Bolondok!
Hagyjatok már békén! Rejtsenek a lombok.
Elég a városból!... taposó malomból,
Kibújt már a sárkány a kígyótojásból.

Elég már a zajból, minden harsogásból,
Vádakból, a tapsból, a lótás-futásból,
Menekülök mostan félve előletek
Programok, rendezvények, és az emberek.

Úgy vágyom az erdőt, a mezőt, a rétet
A csendben susogó délceg jegenyéket,
A szerényen, csendben égbe törőket.

Megbúvok most kicsit, künn az őszi erdőn,
Mert ott suttognak, s rejtenek a lombok.
Átölel a csend, s szétfoszlanak a gondok.

Kecskemét, 2012.

RENDET ÉS CSENDET

Rendet! Rendet! Rendet! – aztán már csak csendet.
Tudom; megnyugvásomhoz… ezek kellenek
Rendet! Mert „rend nélkül felvet a káosz”
A rend és a csend nélkül szenvedek.

Túl gyors és túl zajos volt az életem,
Túlpörögtek; őröltek malmaim
Bevallom én éltem! – „árnyékban, fényben”
Ám túlszálltak rajtam olykor vágyaim.

Nos, hát itt vagyok; múlt-sorsom markomban
Készül a leltár; ezt is meg kell tenni
Az érett férfikor végső szakaszán.

Rendezni dolgaim, végre rendet tenni
Tiszta s nyugodt lélekkel késznek lenni
A nagy csendre (… a nekrológ már készül).

Kecskemét, 2012. szeptember 11.

MÚZSA DALOKKAL

Múzsák csókjából kél a dal, a vers,
Rügypattanások, bimbók bomlanak.
Az éltető Nap aranysugarában,
Versek születnek s rózsák nyílanak

Múzsák csókjától feltüzelt szerelem,
Vágy vonz a szépség s a vers után.
A vers-varázsban fürdik szívem-lelkem
Fenséges érzés a bőség asztalán.

Buzogj csak te bővizű patak!
Bánatom most mind-mind elfelejtem.
Arany sugárból verset sző a toll.

Múzsák dalolnak, fátyluk félre lebben
Megfogant érzés ez, a vers-sarjadás.
Tündér-varázsban jőnek egyre szebben.

Kecskemét, 2013. augusztus 4.

TRÓFEÁK A FALON

Agancsok, töretek, szarvak, trófeák,
Díszítik fel az előszobám falát.
Dús vadászéveim visszaköszönnek.
Minden találkozás, az nekem ünnep.

Életre kelnek vadásztörténetek,
Újra a vadászösvényeken járok:
Őszi vadászatok, a téli berek,
Erdők, mezők, vadászatok, ebek.

Felém intenek a vidám cimborák,
Vadásztüzeknél melegszik a lelkem.
Felidéznek mindent a kedves trófeák

Minden nap előttem állnak, figyelnek,
Meghajtom fejem, én így köszöntlek,
Szívem és lelkem megtelik örömmel.

Ágasegyháza, 1999. október

HETVENHÉT SZONETT

Hetvenhét szonett vélem megesett,
Vitt a lendület, írtam verseket
Sokat-keveset? – csak megszületett.
Itt van veletek a hetvenhét szonett.

A számok bűvösek, ez egy bűvölet.
Jól tudom, nem a mennyiség a mérték
Engem a misztikus számok vonzanak.
Hangsúlyozom! – Kérem félre ne értsék!

Mert játék ez is – játék a szóval,
Szóvarázs, betűvarázs: – izgat, valóban,
Bennem van, leírom; kényszer is lehet:

Vágy, játék, menekülés… mozgat engemet.
Ösztökél, írásra késztet Mániám?
Bocsássák meg kérem… anomáliám.

Kecskemét, 2012. szeptember 11.

A BENKÓ-DOMB ALATT

A Benkó-domb alatt a víztározónál
Fekszem a fövenyen és perzsel a Nap.
A sekély vízben gyerekek pancsolnak,
És sár várat épít egy kisebb csapat.

Repül a labda, kis csónakok úsznak.
Aprók és nagyok vidáman fürdenek.
Üzen a nyár sok fénnyel napsütéssel.
Strandolnak, pihennek az emberek.

Erdő lombja közül (a) panel kiszökken,
Zöld lombsátor felett a tíz emelet
Világít fehéren, azúrkék térben.

Pompás a kilátás, szép a panoráma,
Egy vízisí siklik a víztükör felett.
Idilli képek… írok strand-verseket.

Kecskemét, 2012. 08. 23.
(a kecskeméti Szabadidő Parkban)

ARANYPORT HINTEK

Gondolataim jobbak, nemesebbek
Lehetnek általad… mert szeretlek.
Mások szemében én… jaj, eretnek
Megtagadok mindent, mert szeretlek.

Megtisztít az érzés… ó tisztátalant,
Elvakultan mégis tisztán látok.
Köszönöm Néked e kéjes borzongást,
Nem érdekelnek a régi lányok.

Nappalom s éjjelem is a Tiéd,
Tündérkert pázsitján Veled járok,
Rózsanyoszolyón szeretve hálok,

Veled!… Veled! És mindig csak Veled!
Érted én minden próbát kiállok,
Aranyport hintek eléd, s virágot.

Kiskőrös, 1983.

ÜZENET A XXI. SZÁZADNAK

A huszonegyedik század ránk kiált,
Gyakran változó bonyolult a helyzet,
Ám, de józanságunk legyen mérvadó!
Mi nem koldulunk, s nem kérünk kegyelmet.

Az elmúlt századok nyomán, kimondom.
Igen is!… Büszke lehet e kis ország!
S a kétszerkettő igazságán vallom,
És hirdetem az Istenünk hatalmát.

Hígulhat, keveredhet Európa,
És átváltozhat mindenben e világ
A magyar… lelkében csak magyar marad!

Én megtanultam jól az egyszeregyet,
És tudom, hogy nyelvében él a nemzet!
S identitásunk célt, utat mutat.

Kecskemét, 2006. február 8.

VÉGEZETÜL

Oly sokat éltem… írtam… és szerettem
de nem csaptam be soha másokat.
Tele volt életem árnyékkal, fénnyel,
Mégis markomban tartom sorsomat.

Örülök, hogy sok mindent megéltem.
Nem lázadozok, nem panaszkodom.
Beértek lassan bennem a miértek,
S boldog vagyok, hogy eldúdolhatom.

Boldog vagyok;… mert szolgálni tudtam,
Istent, s az embert, nemzetet, hazát.
Tudom! Szeretnek! – s várnak égi fények –

S megleltem végül a harmóniát,
S hogy adni tudjak még… írással, verssel.
Gondoljatok rám, igaz szeretettel.

RÖPKE RÍMEK

RÖPKE RÍMEK

Csak röviden, sallangok nélkül,
Kis röpke rímek jöjjetek!
Legyetek bár idézetek,
Vagy agyamban megszületett, igézetek.
Idézzetek!

SZÖSSZENETEK

Szösszenetek… Nesze neked!
Nemcsak kiáltás a vers,
Néha csak apró szösszenés;
Cseppekből áll a tenger.
Mozaik percekből ébredés.

Szösszenetek aprócska versek,
Mind érzelem, mind ihletés;
Apró jelek kis durranások,
De bennük is van küldetés.

EGYSOROSAK

Pocskondírozás
Kösz… kosz

Ügyetlen
Béna… Béla

Fösvény
Kapzsi... hapsi

Mámor élmény
Óbor… Jóbor

Őskori út
Őslény… ösvény

Rozsda
Avas… a vas

Hízelgés
Nyalás…falás

Erényövtámadás
Szakad… a lakat

Tolvaj jelző
Szarka… farka

Fájdalmas rím
Kín… rím

Rossz vers
Rém… rím

KÉTSOROSAK

SZÜLETÉSNAP
A boromat kitöltöttem,
a koromat betöltöttem.

VISZONYÍTÁS
Tündökölnek mind a nagyok,
én csak rímfaragó vagyok.

KÖZHELYES
Azért, mert szép, jó és helyes
attól még lehet közhelyes.

LIBIKÓKA
Libikóka játék, móka,
vásárfia liba, gólya.

ZSÁKBAMACSKÁK
Ménkű nagy a papzsák,
benne harminc macskák.

GROTESZK PILLANAT
Toll és a kés az asztalon
a jövőmön gondolkodom.

IMMUNRENDSZER
Testőreim, ha lazsálnak,
utat nyitnak a halálnak.

HÁROMSOROSAK
(Haiku-im)

SORSAJÁNDÉK
A sorsajándék,
a beteljesült öröm,
véletlen szándék.

KEGYELETGYERTYÁIM
Temetőkertben,
a mécsek vörös fénye,
halottak szíve.

FÉLÁLOM
Elszenderedtem,
álmomban harang kondul,
csörög az óra.

FAVÁGÓ
Fejsze csapkod,
felsikong a forgács,
dől a fa lassan.

VADÁSZSIKER
A puska durran,
nyúl karikára fordul,
aggatékon lóg.

HORGÁSZSIKER
Ezüstje villan,
a horgászzsinór rezdül,
pikkelyes halnak.

PÓTKIELÉGÜLÉS
Szerelmi vágyam,
kínozza a nappalom,
beteljesült álom.

A KÖLTŐ
Lánglelkű költő,
ámde pénzt nem költ ő,
lyukas a felöltő.

NÉGYSOROSAK
Négy sor az már vers is lehet,
benne érik a döbbenet.
Megdöbbentem szavam sincsen,
versem ott lóg a kilincsen.

A VERS
A vers nekem hit és imádság,
Bú és derű, pajkos vidámság.
Zengő ének keserű sirató,
Szendergő álom, ébredés harsányriadó.

ELKÖTELEZETTSÉG
Én nem pórszívókat hirdetek,
Eszméket, s hamis igéket,
Lehet, hogy csendben bele pusztulok,
De mindaddig írok ameddig élek.

ÉLETÖRÖM
Táguló tüdővel szívom fel a reggelt,
Izmaim feszülnek, a kelő Nap ragyog.
Harmatcsepp csillan üde rózsaágon,
Örülök neki, míg élek és vagyok.

FÉNY-ÉLET
Szikraszületés, lángolás és Fény,
Porszemcsillogás, életcsobogás,
Fényölelkezések, villanások,
Halálpillanat a végső villanás.

FÉL ÚTON A FÉNY ÚTON
Fél úton a fény úton,
Tisztulok élet kegyelemmel,
Nem tehetek mást, mert írni kell.
Ne közelítsetek szennyes kezekkel.

SZERETET
A szeretet az élet értelme,
Szeretet nélkül nem érdemes élni.
Szeretni kell az életet nagyon,
Ki szeretni tud, tud még remélni.

DIADÉM
A vers hit, erő, mágikus varázs,
Viszi a szélerő, az éteren át.
Babérokból fonnak majd koszorút,
Vagy tövisekből koronát?!

AZ ÉLET GYŐZ
Az élet győz,
a sötét erők felett,
mert van még Fény,
és mindig lesz kikelet.

HAJNALI FOHÁSZ
Uram! Kitárom a lelkem,
mert a jobbító szándék kell!
Ne kösd meg lelkem szárnyalását,
Szorongással, félelemmel.

LENDÜLETTEL
Akkor minden könnyebb,
ha nagy a lendület,
mert át ugorhatsz vele,
akadályt s gödröket.

MEGŐRZÉS
Ne azt kívánd ami nincsen,
azt becsüld meg ami van!
Őrizd meg az emlékeket!
Az élménynek varázsa van.

MEGOLDÁS
Rémes kedvem rímesre vált,
így lépem át az akadályt.
Ha feszült, ideges vagyok,
rímekben megkapaszkodok.

APRÓ ÖRÖMÖK
Kellenek az apró örömök is,
hogyha boldoggá teszik a percet.
A kis siker, sikerré válhat.
A siker életet melenget.

ÉBREDÉS
Betört a fény az ablakon,
Beragyogta a méla csendet.
Erkélyemre egy gerle szállt,
Dallal ébresztve fényre-keltett.

HÍVOGATÓ
Besüt a nap az ablakon,
úgy vágyom a napfényt nagyon.
Egy galamb szállt tetőmre kint,
tavaszi szellő meglegyint.

AZ ERDŐN
Kinn az erdőn madár dalol,
Szellő lengeti a fákat.
Levél susog az ág zizeg,
Láthatunk s hallunk csodákat.

TÜRELEM
A türelem is megmérettetésed,
Vasakarattal tűrni, várni kell!
Ha van türelmed, könnyebb lesz az élet,
Akkor tiéd lesz a várva várt siker.

FEJTETŐN
Nem szeretem az éjszakázást,
mert megbolydul, felbomlik a rend.
Olyan mintha fejtetőre állnék,
Életritmusom össze-vissza leng.

ÖNKRITIKA
Ne szépítsed magadat,
kell az önkritika!
Azért néha nem árt,
egy kis kozmetika.

A KÜZDELEM
Az élet értelme a küzdelem maga,
Oly szép, okos a Madách-i gondolat,
De akkor szép igazán a küzdelem,
ha közben jól érzed magad.

A SIKER
A siker a cél kielégülése,
Az eredmény a megvalósulás.
Sikerélmény: maga a küzdelem,
a munka tett és az alkotás.

MINDEGY
Érik az embert apró örömök,
és naponta újabb bosszúságok,
az életünk ezekkel van tele.
Így van ez! – de nem törődöm vele.

ÉVSZAK VÁLTÁS
Elmúltak a zsongó, szép tavaszok,
nyári nap melege a fénnyel,
őszi lombhullással dércsípte-mezők.
Barátkozom a közelgő téllel.

KÍVÁNSÁG
Csak arra kérem Őt, a nagy mennybélit,
tekintsen le rám is néha-néha.
Fortuna felém is rázhatná bőségszaruját,
mielőtt elvisz a halál a sírba.

KI TUDJA?
Kit tudja mit hoz majd a holnap?
Milyen erők szólnak majd közbe?
Ki segíti utam, az életem,
Ki tör rám, ki tesz majd keresztbe?

TÖPRENGÉS
Annyi mindent kellene csinálni,
ám de rajtam ül a tespedés.
Bele fáradtam? – ez is természetes.
Ami mögöttem áll, az nem is kevés.

A KEZDET ÉS A VÉG
Az írással kezdtem el igazán élni,
ez volt a kezdet, és ez lesz a vég.
Nem tehetek mást, ezt kell csinálnom,
élem a költők nehéz életét.

SORSSZERŰ
Buták között
az okos a legbutább,
és kilökik
maguk közül a buták.

JÖN AZ!
Jön az magától
ha kell ha nem.
Ihletett magányom
ugyan kit érdekel?

ÜVEGGOLYÓK
Színes üveggolyók,
gyermekkor varázsa.
Elgurultak régen,
nincsen folytatása.

NE ERŐLTESD!
Ami nem megy, ne erőltesd!
Majd eljön a pillanat,
Ha viszont az alkalom jő,
Tedd próbára magadat.

SORS-TRAUMA
Traumás az egész világ
– nincsen kiút, remény, csodák.
Stresszek marják ideginket,
megmérgezik lelkeinket.

MEGTORPANT PILLANAT
Halott madár a röpke nyár,
A szerelem elillant Édes!
Megálltam parány pillanatra,
Végül is minden csak véges.

A CSEND HALÁLA
A fenséges, magasztos csend ellen,
szövetkezett a gyarló ember,
s mérgében Isten ráfelel
a földi háborúval, égivel.

TÉNYEK
A tények azok mind,
mind tények maradnak.
Bármit is gondolhatsz,
S hazudhatsz magadnak.

BÚCSÚPILLANAT
Nem nagy dolog… tán meghalok?
És? – és minden rendben lesz végre.
Földi életemnek vége lesz,
Fölszállok a csillagos égre.

TUDOM
Merre megyek, most még nem tudom,
hogy elbukok, vagy tovább jutok.
Verseim kísérnek az úton.
És megérkezem. Tudom! Tudom!

KÉTELY
Míg nem tudod eldönteni,
addig mardoshat a kétely.
Kínoz a türelmetlenség,
és ez a léleknek métely.

VÉGÜL IS
Végül is csak megoldódik
minden kérdés, minden talány.
Kételyeim megoldja már,
s pontot tesz rá majd a halál.

HAGYATÉK

Faragtam kopjafákat, verseket, husángot
Béróttam rovásim kőbe, porba, fába,
Lészen-é visszhangom?
Mit mond majd a fáma?
Nem tudom! Csak érzem. Nem éltem hiába!

ZÁRÓVERS

Záró-verset a végére
Záródjon le a vers véle
Szájra lakat, tollra zárat.
Befejezett a kínálat!

ÖTSOROSAK

KÜLDETÉS

Kemény kunok,
bütykös ujjú pásztorok
közt neveltek szüléim,
emberré és magyarrá,
Isteni fénnyel versírásra.

Tiszakécske, 1969.

SORSOM

Szikrából lettem parázs,
parázsból lángnyelvű fáklya,
fáklyából nőttem lángoszloppá.
Lettem az írástól mérgezett,
feléli életem a vers varázsa.

Kecskemét, 1993.

SZALMASZÁL
Sodródom én is, mint a szalmaszál,
viharban, sárban, porban hengeredve.
Kitartok mégis, és kapaszkodom,
Aranylón fénylő színes rostjaimmal,
Szalmaszál-valóság életembe.

Kecskemét, 1995.

MORÁL
Az élet bizonytalan,
egy biztos, a halál.
Még élünk, mert élni kell!
Segítő fegyverünk e harcban;
a hitünk, a törvény és a morál.

Kecskemét, 1993.

A GONDOLAT HATALMA
Hallgass a hangra,
belső önmagadra.
Mert nagy a gondolat hatalma.
Uralkodj! Uralkodj
magad fölött is.

Kecskemét, 1995.

BOSZNIA
Vérpatak, könnypatak,
aknáktól feltépett utak,
csipkésre szaggatott házfalak
és üszkös romok közt
haldoklik Bosznia.

Kecskemét, 1992.

DÖGLÖTT AKNÁK
Társaik mind felrobbantak
a házak falait csipkésre szaggatták;
de vannak még megbújva sunnyogó
fel nem robbantott, éles, döglött aknák.
Magukban rejtik a konzervált halált.

Kecskemét, 1993.

PAX VÓBIS!
Én nem kívánok mást,
csak szent legyen a béke.
Egyezzen ki végre,
a pusztuló világ,
minden egyes népe.

Jakabszállás, 1994.

NONSZENSZ!
Nyár esőben fagyit nyalni,
népkonyha előtt pezsgőt nyakalni,
templomok csendjében kiabálni,
az országot elprivatizálni;
nekem nonszensz és becstelen dolog.

Kecskemét, 1993.

KINCS
A szeretet kincs.
A szerelem sorsajándék.
A hit éltető erő.
A szellem szárnyaló szabadság.
A lélek ereje Isteni szándék.

Budapest, 1989.

MÚZSÁK DALÁVAL
Szerelem nélkül hallgatnak a múzsák.
A múzsák nélkül fanyar a költészet.
Szerelem virági: ibolyák, rózsák,
alkotásszeretet, rímek és strófák.
Zengjetek hárfák, daloljatok múzsák!

Kecskemét, 1996.

HALÁLOM UTÁN
Mint kriptafalú sóhajok
a csend zenéje felzokog.
S szellem szimfóniákban
lebegve szállok fényárban.
Szeretkezem csillagokkal.

Kecskemét, 1994.

HATSOROSAK

BARÁTSÁG

A barátság szent dolog
ne rontsd el közhelyekkel,
a szívből jövő őszinte szót.
Adót fizetsz mindenért életedben,
ezért becsüld a baráti jót
önzetlen tisztelettel.

Dunavecse, 1993.

A HIT

A hit nekem: éltető erő,
fenséges, szép érzés,
vágy és bizalom,
magasztos fohász,
megértés, lélektisztulás,
békesség, nyugalom.

Szeged, 1992.

ÉLET ÉS HALÁL

Én a hit vagyok,
Te a csalfa végzet.
Én a tűz vagyok,
Te por és hamu.
Én viruló virág vagyok,
Mégis Te fonsz belőlem koszorút.

Kecskemét, 1993.

A KÜSZÖBÖT ÁTLÉPVE

Idő és tér küszöbét átlépve,
új dimenziókban éledek Fénnyé.
Erővé válva, megtisztulva
a földi létem minden szennyétől.
Kacérkodom az örökkévalóság
misztikumával Isten-reménnyel.

Kecskemét, 1993.

TEMETŐBEN
Korhadó kopjafák
horpadó sírhalmok;
fa és kőkeresztek,
a süppedő múltban
elsüllyednek mind- mind
a fájdalmak, szerelmek.

Veszprém, 1995.

TIHANY
Kiszökkent földdarab hegyén ikrek a tornyok,
Zöldellő fényben úsznak a lombok.
Visszhang, csillogás, tükrén megtört színözön,
Felemás felhők árnyéka, kiköszön egy-egy vitorlás
Pajkos hullámok nyaldossák partjait.
Éltetik a tájat az ébredő álmok.

Tihany, 1967.

TRÓFEÁK
Egy trófeával több
vagy kevesebb?
Mit számít az már,
ha a vadászat varázsa
megszűnt, kihalt
és örökre elveszett.

Jakabszállás, 1994.

SZÉKELY BÁNAT
Sír a széki muzsika
fájdalmas a nóta.
Perdül a menyecske
a hófehér gyászban,
belevész a sorsunk
ballada-homályba.

Kecskemét, 1997.

MEGALKUVÁS

Ha az ember nagyon keres valakit
előbb-utóbb valakit talál is.
Nem mérlegel, azzal beéri máris.
Hamis csókokkal csillapítsa szomját,
azt hiszi, ez boldogság; s nem érzi,
csak ámítja, becsapja önmagát.

Lakitelek, 1989.

ŐSZI MEMENTÓ

Ballagtam az esti őszi erdőn,
Puha léptekkel osont elém az éj,
A zizzenő csöndben nyarat temettem;
Minden kis levél éltem egy-egy napja.
Aláhull lebegve, s végleg elcsitul,
Része lesz avarnak, őszi-ravatalnak.

Matkói erdőn, 1998.

HÉTSOROSAK

TÉLI KÉP

Zúzmara, zúzmara,
hótündér csillaga.
Jégvirág ablaka,
csillag-kristály csoda.
Erdőn, mezőn, jégen.
Csilingelő szánon,
tovafut a réten.

Jakabszállás, 1994.

VISSZHANG

Már az elrepült időm sem siratom,
Csak egyet… egyet fohásszal kérek,
Ha a leírt szó már kiáltássá érett,
Ha zengve-zeng és felharsan az ének,
Akkor már csak a visszhangra figyelek,
És ezekben e megfogant dalokban,
Újra éledve, és ezerszer élek.

Budapest, 1993.

SZEMEKBEN
A gyermek szemében
a fűszálak is erdővé nőnek.
Felnőtté válva leszűkül
és összemegy a világ.
Mindezek emberi
optikai csalódások,
csak szemmérték változások.

Kecskemét, 1988.

A MAGYAR PRIVATIZÁCIÓ
A vállalkozó szellemű magyar
privatizál, üzletel, lízingel.
Hajt, teker, mint „zinger”
menedzser pózban „linkel”.
A gyors meggazdagodás reményében
mindent megtesz, kapar,
csak dolgozni nem akar.

Kiskunfélegyháza, 1991.

PARADOX
Megtanít az élet,
bölccsé tesz a tapasztalás?
Már-már okosan élünk?
Törünk előre, semmitől se félünk.
A csúcs a cél és semmi más.
S ekkor rádöbbenünk,
kopogtat a kaszás!

Kecskemét, 1993.

SÍROMRA
Ha megvált az Isten,
ha öröklétet kapok.
Fejfámra csak ennyit írjatok!
Itt élt, írt és beléhalt,
Értelme volt az életének,
békésen nyugszik e hant alatt,
túléli a vers a zengő ének.

EGYÉB TÉMÁK MÁS-MÁS FORMÁKBAN ÉS VERSES MŰFAJOKBAN

NAPLÓVERSEK

1998. IX. 09.

Holnap szüretelni megyek,
vasárnap meg úszni a melegben.
Hétfőn majd új hét kezdődik,
s valami újat hoz a reggel?
Így telnek a hetek, hónapok
a napok peregnek, elmúlnak
és beletörődik az ember.
Október, November, December.

1999. III. 15.

Tegnap dicséretet kaptam,
éljenezték verseim
meg is tapsoltak szerényen.
Állófogadás, svédasztal,
pezsgő és kaviár
ehettem ihattam, faltam
majdnem belé haltam
Ma meg már felkopik az állam,
ilyen az életem már régen.
Félek, hogy elcsúszom a jégen.

1999. I. 27. (születésnapomon)

E piros betűs ünnepen,
nyöszörög 55 évem,
de hálát adok az istennek,
hogy nem vitt el a kaszás már régen.

1999. V. 1.

Gyönyörű tavasz van, nyílnak az orgonák.
Rezes-banda játszik, megyek a parkon át.
Felettem gépek húznak el, bombázzák Boszniát.
Taszáron szálltak fel a gépek, USA bombázza Új-vidéket.

1999. V. 2.

A Szávába, a Dunába roskadtak a régi magyar hidak.
Van új a nap alatt, egy-egy bomba,
egy-egy segélycsomag.

2000. VI.20.

Főzés közben tört rám az ihlet,
verset írni kezdtem én serényen.
Füst felhővel lett teli a konyhám.
Oda égett! Jajj… szerény ebédem.

2000. VI. 22.

Fürdőkádam csapját megnyitottam,
és kicsengett a telefon éppen.
Elmerültem bájos csevegésben,
alsó szomszéd meg leázott szépen.
Új tapétát kellett neki vennem,
így oda lett félre rakott pénzem.
Az a pénzem mit nyaralni szántam,
verset írok üres fürdőkádban.

2000. VI. 27.

Felébredtem naplóm nem találom,
pedig verset szőtt belém az álom.
Mire naplóm végre észrevettem,
elszállt álmom, és vele a versem.

VERSEK A NAPI MUNKÁBÓL
(Munkadalok nélkül)

1999. május 21.

Nagyon kemény napunk volt ma,
húztuk a földkábelt serényen.
Vállunkat fél mázsa súly nyomta
rendre kegyetlen keményen.
Örültünk, hogy munkát kaptunk.
Jaj! Meg ne bukjunk bele éppen!
Ne legyünk ügyetlenek,
minden menjen rendben, szépen.

1999. május 30.

Ma eső esett… egész nap,
többek között bőrig áztam.
Dolgozni kellett a viharban is.
Jól igyekeztem. ezért nem fáztam.
Villámok világítottak,
de égtek a villanyok is.

1999. július 10.

Ástunk és vasbetont törtünk,
felettünk zengett az ég is.
Légkábeleket húztunk csigákkal.
Nyakunkban langyeső esett,
de dolgoztunk serényen mégis.

1999. december 24.(karácsony szentestén)
Zúgott a szél is kegyetlen
s havat kavart szemünkbe.
Szidtuk a hideget, a telet… hevülve,
de megfeszült a légkábel újra.
Lámpák köszöntek fényre kigyúlva.

S egy nádtetős, ódon matkói tanyában,
a kis fenyőn egy kis szobában
csillagfény égőcskék éledtek fel.
S a három-négy aprócska gyerkőc
nagy, kerek tágra nyílt szemekkel
énekelte a „Menyből az angyal”-t.

(Gyorsszolgálatban 1999. karácsonyeste
a POLÁR VILL. STÚDIÓ dolgozójaként.)

BÖKKÖCSKÉIMBŐL

LETARGIA

Elszállt az ihlet,
S szunnyadnak a múzsák,
Tövisek szúrnak,
Hervadnak a rózsák.

Agyam kilúgozza,
a stressz verte élet,
Ép testben szorongva,
Éppen hogy csak élek.

CSAK ÚGY

Néha nem tudok dönteni,
van-*e értelme és minek?*
Aztán rám köszönt ismét valaki,
és visszahozza belém a hitet.

SZEGÉNY BALEK BALLADÁJA

Balek vagyok, mert nem lopok,
Nem hazudok, nem koldulok,
Nem csalok, nem ügyeskedek,
Kimosolyognak az emberek.

Becsületem már becstelen?
Csak tengetem az életem.
Ötven felett nem kellek már,
Senkinek; az időm lejárt?

Munkát életet… nem kapok!
Meg is aláznak a „nagyok”.
Ha nem lázadok meghalok,
De én mégis mindig hallgatok.

Szegény balek! Öreg gyerek.
Sajnálom…! Nem segíthetek.
Vág a törvény; sújt a rendszer.
Balek, vagy csak gyarló ember!

Barátaim mind balekok,
Közöttük főbalek vagyok.
Egy nagy balek, egy fő-balek.
Kimosolyognak az emberek.

Nincsen jövőm, csak nagy szívem.
Lassan azt is sírba viszem.
Fejfámra írják; „Volt Balek?”
Megmosolyogják az emberek.

Kecskemét, 1999. XI. 02.

EPIGRAMMÁK

EPIGRAMMA

Kifogyott a tintám megint,
kitolt velem sajna.
Így jártam, versem kurta lett,
maradt csupán csak hat sorom,
de nem hagyott magamra.
Így esett, és lett egy epigramma.

ÉLTESSEN MINDEN SZÖSSZENET

Ha meghalok, hát meghalok,
megélte ezt már más is.
Ki született, halnia kell
– a túlvilág csak frázis. –
Kételkedem amíg lehet,
éltessen mind e szösszenet!

2012. VIII. 21.

NE HAGYJ MAGAMRA!

Ne hagyj magamra, ha eljön az óra,
egy élet küldetés vált már valóra.
Segíts át ó Istenem!
Fény utam végén is,
mert ennek is megkell lennie végre.
Csillagom fényét vidd fel az égre.

Kecskemét, 2012. X. 06.

LIMERICK-jeimből

1
Volt egy régi jó barátom,
ott lakott Ő, Dunaföldváron.
Hozzám elvárom,
mert Ő a barátom.
Sajnálom!...címét nem találom.
2
Volt egyszer egy jó barátom,
lovagolni tanult egy szamáron.
Titkolta barátom,
lovaglást szamáron.
Sajnálom; lóháton bevárom.
3
Volt egyszer egy öreg barátom,
gyermekkori kedves tanárom.
Kerestem a nyáron,
Sírját sem találom.
Néki szól e versem, fohászom.

ELMESÉLŐ KÖLTEMÉNYEK

BETYÁRSIRATÓ

Szárnyas ének zengő szájon,
Szálljon a dal hét határon,
Regét mesél az őszi szél
Hull a fáról sárgult levél.

Köd előtte, köd utána,
Erdő-mező a tanyája.
A betyárok odavesztek,
Pusztaménes künn legelget.

Erdő mellett bedőlt csárda,
Betyárok zsiványtanyája.
– Szép csaplárné hová lettél?
– Eltemetett a hideg tél.

Elnyelte a víz a nádos,
Puszta pora zsombék-lápos.
Csárda romján varjú károg,
Siratja a szép világot.

Gulya-ménest, csordát, nyájat,
Eltemette a múlt század.
Alig maradt híre-hamva
A bugaci Nagyhalomba.

Szürke gulya… néhány állat,
Szilaj csikót, racka nyájat
Mutatóban ritkán látni
Turistáknak csak csodálni.

Rég eltűntek a betyárok
Sír a borókás utánok.
Künn a pusztán süvít a szél,
Betyársiratóról mesél.

A pandúrok ott kergették
Azt a hírös Bogár Imrét,
Lacza Ferkó, „Sárga Rózsa”
Rólatok szól ez a nóta.

A FALU KOVÁCSA

Álmaimban gyakran a pusztákat járom
Jászladány faluját sokszor megcsodálom.
Tündér gyermekkorom jöjj vissza egy szóra,
Erről szól a versem, „régi anekdota”.

Eszembe jut számos mese és mondóka
Nagyapám mesélte és szőtte a rokka.
Régi szép emlékek, subás téli álmok,
Be kár, hogy felnőttem, be kár, hogy elszálltok.

Vadszőlő lugasos meseszép házikó
Benne lakott hajdan Nagyanyó, Nagyapó,
Boldog békességben, szorgos sok szép napban
*Kovácsmester volt ő a régi jász-*honban.

Kicsi, köpcös ember, nagybajuszú magyar,
Udvarát őrizte „Cézár” s „Fehéragyar”.
Nagyapám,- kutyáit mindig dédelgette,
Haragnak csíráit pincében temette.

Kerítés kapuján díszlett címertábla,
Sebők János volt ő, a falu kovácsa.
Falunak kovácsa, szegények barátja
Erőnek mestere, a falu kovácsa.

Tréfás jászembernek a hírében vagyon,
Nemigen süttette a hasát a napon.
Reggeltől estig pörgött kalapácsa,
Csengett az üllője, izzott a parázsa.

Kemény, erős keze a vasat markolta,
Áldott jó szívéből nótáit dalolta.
Huncut, szép szemei igencsak csillogtak,
Ha valahol tréfát, virtust szimatoltak.

Búcsúnak ünnepén a kunoknak népe,
Versengeni állt ki a kocsma elébe.
Derékbirkot vetni, vagy egy lábon állni,
Egymást dögönyözni, dorongot dobálni.

Kunok sűrű vére buzgott ereibe
Nagyapám erejét mindenki tisztelte.
Mesélték ám a zenész cigányok,
Ingujjra vetkezvén szaggatták a hámot.

Hogy elvegye kedvét a rugdosó lónak
Az ugrálás miatt, adott a pejkónak.
Homlokközepébe csak egyetlen egyet,
Ökle kalapácsa, úgy, hogy csak úgy nyekkent.

Eldőlt szegény pára, kinyúlott a nyelve,
Gazda kárvallását nagyapám lenyelte,
Ment az élet tovább, zenélt a kalapács
Csilingelt az üllő, sült a fonott kalács.

Június havában, Péter-Pálnak napján,
Nagy felhőszakadás, az aratás napján.
A szomjas jó Jászföld annyira beázott,
Nagyapám cséplője is elkaparászott.

Tovább kéne menni! – nem bírják a lovak,
Cséplőgép tengelye tövig sárban ragadt.
Nem bírják a lovak… nem bírják a népek,
Holnap ki csépöl majd?- szidják szegény gépet.

Nagyapám eluná a szitkos beszédet,
Könyékkel oldalba nyomta a gebéket.
Kőkemény derekát tengely alá nyomta,
Gépet megbillenti, éket alárúgta.

Félsarkával rúgta kerék alá a fát,
Hátával emelte csökönyös „hintaját”.
Megcifrázta nyelvét a szép magyar szónak,
Ugrottak a lovak, vége a fogónak.

Kiperdült a cséplő a latyak gödörből,
Nagyapámnak bajsza még csak meg sem rezdült.
Népek hírét veszék a nagy diadalnak,
Csodájára jártak az erős magyarnak.

Házának udvarán fogadását tette,
Főbíró hintaját a nyakába szedte.
Körös-körbe járta hintóval a házat,
Cégtáblája fölött nem esett gyalázat.

Azután a hintót a ház elé tette
Bukók forintjait kalapjába szedte.
Messze földön hírét vették e csodának
Nőtt az ázsiója az „öreg betyárnak”.

Vasárnap hajnalban már a kakasszóra,
Fölkelt a nagyapám, felugrott a lóra.
Bevágtat keményen Szolnok városába
Városnak szívébe, cirkusz sátorába.

Jónapot atyafik!... Hát meghíttak kendtek?
Erőnket méretni?... Birkot vetni mertek?
Olvasom hívását a nagy viadalnak,
Dobolá kisbíró országnak-világnak.

Aki hasát nyomja az nagy szerecsennek,
Aki kifekteti, az aranyat nyerhet!
Aranyórát lánccal, pengő forintokat!
Azt megsüvegelik, és nyerhet rangokat!

Kiáll a nagyapám a széles porondra,
Szemben a szerecsen; orra, szája ronda.
Fújtat a mellkasa, izmai dagadnak
Kinyomom a belét ennek a magyarnak!

Felharsan a kürtszó, peregnek a dobok
Pisszenni sem mernek az ijedt magyarok.
Nagyapám megköpé kérges, nagy tenyerét
Fölemelé égnek, fényes tekintetét.

Istenem! Most adj erőt nékem! Magamnak!
Megpödré a bajszát, aztán nézd, mit láthatsz.
Derékon kapja a nagy néger daliát,
Rögvest földhöz vágja, mint egy szenes kosárt.

Följajdul a néger, kitörött a lába,
Megbánta, hogy kiállt, de most már hiába.
Nagyapám kalapján gyöngyös a bokréta
Húzza már a cigány, zeng a magyar nóta.

Mulatott ő akkor, három éjjel s nappal,
Ropta a kun táncot, nem bírt a garattal.
Azt mondják a népek, medvével is táncolt
cirkusz sátorában, és a szeme lángolt.

Ez hát a meséje az öreg magyarnak
Igaz története a magyar virtusnak.
Volt az nagy diadal, mesélte a rokka,
Szájról-szájra adta sok öreg anyóka.

Tiszakécske, 1963. (Írtam e verset Sebők János, drága nagyapám, a jászladányi kovácsmester emlékére)

KISKUN TÁNCOSOK

Régi kun táncosok
Szappanos Lukáccsal
Kalocsára mentek
a verbunkos tánccal.

Folklór fesztiválra
tisztelt meghívással,
Ménni köllött nékük
szívből akarással.

Érsekkert színpadán
ropták a verbunkot,
Hátuk mögött hagyva
minden csip-csup gondot.

Kemény férfi csizmák
döngették a padlót.
Húzták a cigányok
ázsiójuk nagy vót.

Fekete mellényben
csúcsos kunkalapban,
A legényest járták
nem vót hiba abban.

Ott az Érsekkertben
úgy zengett a dallam,
mint a Volga mentén,
Kipcsák-honban, hajdan.

Őseink hajdanán,
háborús időkben,
jelzőtüzeiket
táncolták meg, körben.

Égő gyertyák mögött
járták most táncukat,
így szimbolizálták
ősi szokásukat.

Verte a cimbalmos,
pengtek a sarkantyúk,
Táncos, öreg kunok
idézték a múltunk.

Ám egy szellőcsikó
elsodort egy gyertyát,
Gurult a gyertyaszál
s lobbantotta lángját.

Mert belé sodródott
egy halom fáklyába,
Mely kupacban állott
a színpad sarkába.

Pillanatok alatt
lángoszloppá válott.
Mint egy máglya-oltár,
szikrát szórva lángolt.

Ám az öreg kunok
arca meg se rezzent,
Csak ropták táncukat
egyre tüzesebben.

Hetyke szép tartással
igönyös derékkal,
Sarkantyúpengéssel,
egyre szilajabban.

S amíg a tűzoltók
színpad sarkát olták,
Az öreg táncosok
komótosan járták.

Vége lött a tűznek,
vége lött a táncnak,
A színpad grádicsán,
kunok lebokáztak.

Kalapot lengetve,
szép röndösen sorba,
Pitykás mellényükön,
a Nap fénye csillant.

Ám égett még a láng,
szemekben, szívekben,
S a gyöngyös-bokrétás,
hívő kun lelkekben.

A tapsvihar zengett,
mögmozdult az ég is,
Dördült tisztelettel,
villant villámfény is.

Soha nem felejtem
mögmozdult az ég is,
Olyan régen történt
de emlékszem mégis.

Kecskemét, 2012.

BALLADASZERŰ VERSEK

AZ ERDŐK LÁNYA

A bakonyi erdő sűrű belsejében,
Élt egy öreg erdész apám idejében.
Szerette az erdőt, hegyet, a virágot,
Megvédte a fákat és a vadvilágot.

Ez az öreg erdész apámnak mesélte,
Hogy az ő nagyapja volt az erdők őre.
És az ő szerelme volt az erdő lánya,
Történetük őrzi, rege, monda, fáma.

Többfélén mesélték erdőn, mezőn, réten,
Volt egy délceg erdész Bakonyalján régen.
Szerelem ölte meg Bakony erdejében,
Ük-apácskáinknak boldog idejében.

Fiatal volt erős, ábrándos és büszke,
Szilaj ifjú; nótás, táncos lábú, fürge.
Szombatonként falu fonójába bejárt,
Víg hegedűszóval hódított sok leányt.

Sokszor fölsírt s kacagott a hegedű,
Csillogtak szemei, sosem volt keserű.
Úgy zengett a nóta, úgy ropták a táncot,
A leányok szíve ettől lángot.

Nagy csók-tolvaj és szívtipró volt a legény,
Könnyezték a lányok, mert nem volt remény.
De ő nem adta csalfa szívét senkinek,
Csak csókot adott, és kapott is eleget.

Erdész úrfink oly gyakran a tilosban járt,
És meghódított érett asszony, zsenge lányt.
A falunak vad férfinépe kileste,
S egy éjszaka a setétben leverte.

Egyik vágta, a másik szúrta kegyetlen,
Mert dolgozott a bosszúvágy a fejekben.
Hát helyben hagyták szegény legényt kegyetlen.
Alig élt már,… de vérben hagyták, sebekben.

Így tántorgott szúrt sebekkel az erdőn,
Elzuhant, majd alágurult a lejtőn.
Megakadt egy vadrózsabokor tövében,
Alig pislákolt már élet a szemében.

Seblázban vergődve vacogott, remegett.
Halkan sóhajtozott és imát rebegett.
Istenem! Bocsájtsd meg én szilaj vétkeim!
Elhagyott mindenkim!... Megcsaltak híveim!

Forró vére csorrant reá az avarra,
A rózsaszirmokra, vadrózsabokorra.
Megrezdült a bokor, szétnyílott az ága,
Varázslat nőtt abból,… szépséges leányka.

Holdsugárban lengén lebbent-libbent a lány.
Honnan jött és hogyan?... Legyen örök talány!
Rózsaharmat-cseppet hintett a sebekre,
Csókjait lehelte az ájult legényre.

Ezüstfátylát szőtte a legény hajába,
Csókolta az ajkát az erdő leánya.
Legény szeme fölnyílt és a csodát látta,
Tündér tündöklését halvány holdsugárban.

Csoda történt ottan; a sebek hegedtek,
Lágy szellő zenéje törte meg a csendet.
Általjárta szerelmük testet és a lelket,
Csak csókolták egymást és az órák teltek.

Ölelkeztek ketten, szinte önfeledten,
Ébredező hajnalfény derengett csendben.
Elsuhant a tündér, a csend meg sem rebbent.
Könnyeit hullatta a harmatos reggel.

Fölriadt a legény, sebe meg sem sajdult,
Hová lettél tündér?... Csak a szíve jajdult.
Azóta kutatja, keresi,… hiába!
Beleöregedett, hanyatlik világa.

Többé már nem járt bé, faluba nők után,
Nem kellett már kocsma, nem húzta a cigány.
Végső szerelme lett az erdei leány
Meglátogatta őt számtalan éjszakán.

Tündér volt vagy lidérc, vagy csak éjjeli lény?
Mégis őt szerette az erdei legény.
Alig várta, hogy, már leszálljon az este,
A vadrózsabokrot hévvel felkereste.

Szerelmes nótákat játszott hegedűjén,
Szerelemnek tüze futkosott a bőrén.
Így idézte a lányt, szép hegedűszóval,
Hívogatni kezdte, nem bírt a vonóval.

Ajka forró csókját lehelte a fára,
A vadrózsabokrot ölelgette, rázta,
Míg belé nem szédült a nagy vágyódásba.
Várta a szép tündért; várta, várta, várta!

Előlibbent a lány s lehullott a fátyla,
A szerelmes legényt karjaiba zárta.
Sok-sok éjszakában kéjnászukat ülték,
Vigyázták szerelmük manók és a törpék.

Ha megjött a hajnal, szellővel és fénnyel,
A lány átváltozott vadrózsává szépen.
Szirma könnyharmatot hullajtott reménnyel,
Hogy találkozzanak újra,… minden éjjel.

Így ment ez évtizedeken át sok este,
Míg egyszer az erdész utoljára,
A vadrózsabokrot felkereste.
Majd melléje állott s leomlott alája.

Hegedűje fölsírt akkor s utoljára.
Hattyúdalát sírta az „erdők királya”.
Fölsírt a bokor is, hullott a virága
A halott erdésznek, megőszült hajára.

Az ősz koszorút font a ravatalára,
Avar eltakarta és a fű befedte,
Vadrózsabokorrá változott a teste
Nőttön-nőtt a bokor és társát kereste.

Ki is bokrosodott s kinyílott az ága,
Ölelve hajolt rá a tündér bokrára,
Lassan összenőttek és egy tővé váltak
Bimbópattanásban születtek új vágyak.

Ha az erdőt járom, és meglep az este
Lesben állok csendben a vadakat lesve.
Eszembe jut akkor az erdők leánya
Vadrózsabokornál, szerencsémre várva.

UTÓVERS

Künn, Matkópusztán a matkói erdőben,
Egy magaslesen a szerencsémre várva,
Vaddisznóra lestem, de nem jött… hiába,
Künn a szeptemberi holdas éjszakába.
Közben megszületett az „Erdőnek lánya”,
S akkor én lehettem az „Erdő királya”.

KIS KOKOTT BALLADÁJA

Sikátor sarkán kis kokott,
ruhája, arca megkopott.
A sarki lámpa megremeg.
Kikerülik az emberek.

Valaha szép volt és vidám,
rózsaillatú, szép leány.
Gazdag volt, sudár és remek,
megcsodálták az emberek.

Lábánál térdelt a világ,
csókját szomjazták daliák.
Kegyét keresték víg urak.
Hozzá vezettek víg utak.

Mindez már elmúlt; ácsorog,
köd szitál, eső rácsorog.
Színes ernyője nyűtt, kopott,
megvénült már a kis kokott.

Sóhaj-dala száll az éjben,
lárva arca dacol szélben.
Ráncai mentén könny csorog.
Hová tűntek a víg napok?

Halkan dúdolva lődörög.
– A férfiak mind ördögök!
Csak egy kuncsaftom lenne még!
A kocsma ajtó, messze még.

Éhezve, fázva ténfereg;
– Mily aljasak az emberek!
Átfázott, lelke felvacog;
– Emberek! Én is ember vagyok!

Az éjjel lassan átoson,
a köd szítta, nagyvároson.
Sikátor torkán síri csend,
a lélek vergődik odalent.

Csatorna-szenny, könny és piszok,
– Az életemért koldulok!
Bocsájtsa Isten meg nekem,
hogy eldobom az életem.

Egy csobbanás és méla csend,
csatorna mély, a sírja lent.
Gyászfátyla lett ködfürtös éj,
nyugodjon békében, szegény!

A sarki lámpa pislogat,
könnyet hullajtva bólogat.
Kis kokott élte megszakadt,
egy árny suhant el az éj alatt.

Csak olvastam történetét,
filmen is láttam, jaj de rég.
Harmonikaszó sír, zokog,
nyekergőn bús, szép dallamok.

Így lett múzsám, a kis kokott.
Film-emlék… versre biztatott.
Lődörgő múzsák, rémesek,
Csalókán tűnők, rímesek.

Lehetne témám bármi még!
Hangulat-varázs, ronda, szép,
Vidám szendergő,… harsogott.
Nem felejtlek el, kis kokott.

Egy foszladozó film-emlék után
Zóla regényben volt talán?

Kecskemét, 1988.

TISZA-TÁJ ’56

Valahogy írni kellene
azokról is, akik emelt fővel
Himnuszt énekelve
mind a mennybe szálltak.

Mind a Huszonketten, fiatalon, vénen,
gyermeki lélekkel és galamb fehéren,
ott, azon az őszön, ott a Tisza-tájon.

Valahogy írni kellene, magasztosan, szépen,
de görcsben az ujjam, s a tollremegésben,
benne van ’56 és harmincöt évem.

Nem feledem soha azt az őszi napot
fekete fellegek takarták a Napot.
Most is hull a könnyem, kísért a rémálom,

Csak a zúgást hallom, s a ránk csapó gépet,
fekete felhőkből gyilkosan tüzelő,
a halált ölelő Nagy Feketeséget
újra s újra látom.

Ott a tisza-tájon, kécskei határon
sírok domborulnak az őszi avarban,
Huszonketten némán, örök nyugalomban
ott fekszenek sorban.

Képzeletben most is a Tiszánál járok,
suttognak a füzek, sírnak az akácok.
Ha megkondul este templomunk harangja,

harangok zúgása őket is siratja.
De túl a zúgáson, fönn a magas égen,
Örök Mementóként szikrázón, fehéren,
Huszonkét kis csillag ragyog sorban, szépen.

Tiszakécske, 1979.

A verset japán nyelvre fordította: Yamamoto Takao

Ez a vers 1996-ban, a forradalom 40. évfordulójára meghirdetett versíró pályázaton első díjat nyert.

MAGYARSÁGOMÉRT

KUNSÁGOMÉRT

Konok-kunok, ősi népem
Mondákban éltek, s regékben,
Szilaj, szittya lovas vérem
Benn a lelkem rejtekében.

Szabad széllel, szabad álmon
Felidézem rég' világom.
Fekete- és fehér kunok,
Jászok, besnyők, avarok.

Múlt ködéből elém jönnek
Nyerít a ló, szent az ünnep.
Kurultájra összegyűlnek
Máglyatűznél ünnepelnek.

A tűz körül táncot járnak
Regős ének, dalok szállnak,
Annyi a nép, mint a tenger
Megújhodik történelmem.

Megérintik szívem-lelkem
Bösztörpusztán rájuk leltem.
Tudom,... ez már csak színjáték
Nekem mégis szép ajándék.

Lovas íjász, pásztornépem
Benne él még a regékben.
Mondáinkban kun-vezérek
Kunhalmok róluk mesélnek.

Az Alföldön, s Hortobágyon
Két folyó közt Kiskunságon,
Dalok szálltak, mesét fontak
Pásztorbotra rovást róttak.

Sámándobok hozzám szólnak,
Máglyatüzek föllobognak,
Fáklyafény gyúl a szívemben
Ez is tüzel versre engem.

Szűkebb hazám, Kiskunságom
Itt élek a Tisza-tájon,
A városom Hírös-város
A homokon, sosem sáros.

Kiskun vagyok jászkun-fajta,
Nem változtat idő rajta,
Szeretem e földet, s népet
Verseimben benne élnek.

Mind a régi kunszokások
Kopjafákra rótt rovások.
Kunságomért hadban állok
Költő vagyok, tűzzé válok.

Becsülettel tüzet viszek
Köteleznek a gyökerek,
Óvni, védni, hazát, népet,
Nemzetünkben az egységet.

Hogyha furulyaszót hallok
Cigány húzza a verbunkot,
Hogyha ropják táncainkat
Fölélesztik lángjainkat.

Hogyha zeng a magyar nóta,
S kürtöt hallok, hív a róna,
Ha a tárogatót fújják
Megsiratom, Krasznahorkát.

Szittyavérem és kun lelkem,
Őseimtől örököltem.
Büszke vagyok nagyapámra
Ő volt Jászladány kovácsa.

Zömök, erős kiskun-ember
Acél-karú, erős jellem,
Hétszilvafás nagyanyám is
Czétzényi volt,… ez nem frázis!

Homok marta szabad lelkem
Besározni nem engedtem,
Tiszta szívvel, tiszta fejjel
Kiskun vagyok, szabad-szellem.

Hazát, s lelket nem cseréltem
Magyar nyelven is megéltem,
Kunságomhoz ragaszkodom
Konoksággal, szentül s nagyon.

Ha a dobok felperegnek
Hálát adok Istenemnek,
Hogy ideszült szülőanyám,
Aranyhomok, Homokhazám.

Szeretem e tájat, s népet
Ide kötnek az emlékek.
Homok hazám! Kiskun-hazám.
Itt faragják meg kopjafám!

Kecskemét, 2012. nov. 10.

PRO PATRIA ET LIBERTATE

Viharszelekben kibomlott a zászló
„Pro libertate!” – az égre kiált.
Felkelt a nép is, mind a bujdosó;
jobbágy, kisnemes és koldusdiák.

Tátrában, Mátrában és a Hegyalján
pezsdült az erdő a nádas-berek.
Kürtszava harsant zenget az ég is,
így nőtt tengerré a kuruc sereg.

Rákóczi szavára mozdult az ország,
édes hazánkért síkraszállt a nép.
Szabadságharc volt élet-halálra,
tárogatószó sírja énekét.

Dicső csatákban, hős küzdelmekben,
ontotta vérét székely és magyar.
Szólt a síp és harangok zúgtak,
vérrel szentelt föld lett a magyar ugar.

Szinte látom most is bús Késmárkot,
Nagymajtényt, Besztercét s Enyedet,
viharszelekkel, csatazajokkal,
vérvörös Napot s kóbor felleget.

„Nagymajtényi síkon letörött a zászló”
újra bujdosó lett az árva magyar.
Hős kurucoknak jeltelen sírját,
Idő fedte be, moha és avar.

Emlékét, házát ápolják most is,
Rákóczi dicső fejedelemnek.
Törökországban és magyar földön,
emlékei soha el nem múlnak.

„Pro libertate”... hirdeti a zászló,
emeld fel fejed most is, ó magyar!
Régi dicsőségünk ne legyen zárszó,
Mert e maroknyi nép még élni akar.

HUNOK TÁNCA

Lobban a tűz,
dobban a láb,
csörren a lánc,
csendül a nóta.

Lobog a tűz,
dobog a Föld,
villan a kard,
nyerít a kanca.

Lobog a tűz,
dobban a szív,
hetyke a tánc,
csendül a nóta.

Lobban a tűz,
pereg a dob,
hajlik a kar,
– érik a strófa –

Lobban a tűz,
a tiszta szűz,
harsan a kűrt,
feszít a zabla.

Lobog a tűz,
sereget űz,
előretör, támad,
száguld a horda.

Remeg a láng,
bérceken át,
ezernyi égő fáklya,
halotti-máglya.

Kúszik a láng
hágókon át,
a hadak útján
repül a kopja.

Szoroson át
látunk csatát,
röppen a nyíl,
lecsap a szablya.

Ragyog a Nap,
az égi tűz,
árad a nép,
legel a csorda.

Lobog a tűz,
forog a nyárs,
pihen a tábor
apraja, nagyja.

Lobban a láng,
perdül a tánc,
csörren a lánc,
csendül a nóta.

MIT IS JELENT A ZÁSZLÓ?

Mit is jelent a zászló, a címer?
Hallgatni a Himnuszt, Szózatot,
hallgatni népdalt és balladát,
Nemzeti ünnepek, jeles napok.

Kinek nem dobban meg szíve-lelke,
ha fellapoz olykor krónikát?
Kopik, sorvad most a magyar szellem,
nagyot változott, romlott a világ.

Életünket jelenti a zászló,
mert alatta él még a magyar.
Nemzetünket múltunk fogja össze,
s az ősi föld, mely majdan betakar.

Történelmünk bronzba öntve, vésve,
obeliszkek, s korhadt kopjafák,
városaink, váraink s templomok,
emlékművek, monográfiák

Irodalmunk, zenénk dal s az ének,
mind ott vannak, a zászlónk alatt.
Alágyűlnek ifjak és a vének,
Ott van minden a zászlónk alatt.

Múlt, jelen, jövő, s az ígéret,
túlélés, a talpon maradás.
Emeljük magasba még a zászlót,
mert a létünk, az összetartozás!

Történhet még bármi a világban,
míg áll a zászló… él még a magyar.
Címerünkön nem eshet gyalázat,
kicsinyke népünk még élni akar.

Becsülettel, példamutatással,
óvjuk népünket, s annak szellemét.
Nem szabhatnak széjjel a határok,
lelkében őrzi népünk nemzetét.

Ezt jelentse háromszínű zászlónk!
Lelkeinkben… „zúgjon négy folyó”.
Nyelvünk, vérünk s minden lüktetése,
azt hirdesse… nem vagyunk eladók!

Élhetsz bárhol, lehetsz világpolgár,
de ott legyél a lobogó alatt,
ha felcsendül nemzetünk Himnusza,
Lelkedbe nézz! És hű magyar maradsz.

Kecskemét, 2009.

A MAGYAR VIRTUS

Atyáinktól örökölt
feszítő hév,
génjeinkbe beépült
ősi ritmus,
szilaj és büszke,
küzdő erő
ez a magyar virtus!

Lélek táplálta hajtóerő,
férfias emléke a múltnak.
Ázsia sztyeppéinek
puszta szele szól,
fittyet hányunk
veszélynek, sorsnak.
Sámándobok pergésén
valami ősi mámor
lüktet a szívek dobbanásán,
kísért, a letűnt világból.

Ereinkben felbuzog még
eleink szittya vére,
ez legyen jövőnk záloga,
fennmaradásunk szép reménye.

Kecskemét, 1995.

A PAKULÁR

Lent Erdélyben jártam,
Lejt és forintokat
Csíkban, Hargitában.
Kalapjukba szedték.
Gyilkos-tó vizénél,
Gyerekhad etette,
Híres Szovátában.
Dinnyével a medvét.

Jött egy hegyi pásztor,
Rég' emlék Erdélyből,
Vezetett egy medvét.
Néhány barnult fénykép,
Medve láncon táncolt,
Pakulár medvével,
Nyőtögette nyelvét.
Cifra ruhás népség.

Az oláh muzsikált,
Bús, széki muzsika,
A medve meg táncolt.
Tekerőlant, flóta.
Cigánylány kalapolt,
Sok évem lepergett,
És a szeme lángolt.

Erdély, Szováta, 1983 nyarán

A TÁRLATRÓL

Valami őserő hív,
Valami régi mámor,
Lovak patája dobban,
Kürt szava szól a fából.

Pusztakolomp, harang szól,
Kalapácszene csendül,
Sámándobok peregnek,
Varázslat jő a csendből.

Kecskemét, 1998.

VADÁSZVERSEK

SZALONKANÁSZ

Március éjszaka
akácerdő felett,
holdvilágos éjben
szalonkapár csapong
bombázzák az eget.

Cikk-cakkban repülnek
Járják a násztáncuk!
Cakkognak kedvesen
így hívják a párjuk.

Puskám meg sem szólal,
meg van babonázva.
Nem szórja a halált
a szalonka nászra.

Így, hát sosem lőttem
egyetlen szalonkát.
Nem is sokat láttam,
csak hallottam hangját.

Hallottam nászukat,
holdvilágos éjben.
Táncukat is láttam
holdvilág fényében.

Mégis szép az élmény
tavaszi varázsa,
Vadászélményem volt
a szalonkák násza.

Kecskemét, 1998. III. 30.

SZARVASHALÁL

Völgyben a tölgyek lombkoszorúja
rozsdaveresre festi magát.
Hajnali ködben gímszarvas szökken,
hegyek bikája zengi dalát.

Harsan a Zengő hegykoszorúja
szarvasbőgéstől hangos a táj.
Puskalövések villáma dörren,
utolsót bődül a szarvas-király.

Tölgy avarára, ravatalára
Lerogyik lassan a nagy király.
fáklya fellobban, vadászkürt harsan,
Gyászol az erdő, gyászol a táj.

EMLÉKEIM VISSZAKÖSZÖNNEK

Szeretem látni azt a dombot,
A domb felett a kék eget,
Az égen úszó bárányfelhőket,
Völgy ölén a természetet.

Ilyenkor kiszöknék a zöldbe,
Kint motoz a fantáziám,
Visszaperegnek a vadász évek,
Fény csillan meg egy trófeán.

Erkélyemen őzbak agancsok,
Töretek és történetek.
Magaslesek visszaköszönnek,
A kutyám kaptat, én cserkelek.

Járom az erdőt, a tarka rétet,
Meg-megpezsdülnek a vadvizek
Ezüstkárászt rabol egy harcsa,
Susog a nád, a vén berek.

Bereknek mélyén disznókonda,
Tőzeget túr, dagonyázik,
Felvisít egy-egy csíkos kismalac,
Tavasz tündére fuvolázik.

Megcsordul lelkem, ha kinézek,
Nosztalgiáznak szép napok,
Emlékek útján visszatérnek,
A fenséges szép vadászatok.

Balkonom falán néma agancsok,
S mögöttük víg történetek,
Ülök az erkélyen elmerengve,
S bámulom a Benkó-hegyet.

A TÖLGY AJÁNDÉKA

Erdő tisztáson vén tölgyfa áll.
Erős és magas, a tisztás őre,
Alatta disznókonda csámcsog,
És feláll a vezér kan szőre.

Tölgyfa a lombját szétteríti.
Esti széllel dúdol a csendben.
Érett gyümölcse a hulló makk,
Asztalt terít az erdő szélen.

Riaszt a kan, nagy zajjal menekül,
A csámcsogó, csörtető konda.
Helyükre gímszarvasok jönnek,
Egy bika nászdalát dalolja.

A szarvas- szerelem tanúja,
A tölgy ágán egy kukkoló mókus.
Nászillat leng erdőn és réten,
Dalolva zeng a szarvas-kórus.

Szarvasok nyomán róka surran,
Egy makkoló egeret kerget.
Szép hajnali kakukkszó hallik,
Harmatcseppek köszöntik a tölgyet.

Ó vén tölgy! Te erdőknek királya,
Mesélj a szép erdőcsodákról,
Éretten hull és megkoppan a makk
És hírt dalol az erdő világról.

BÉKÉT KIÁLTOK

Hazudhatsz nékem Nagy Vadász,
Varázsszavadnak nem hiszek.
Csaholnak körben vérebek,
Máglyatüzedből nem viszek.

Nem vezet hozzád vadcsapás,
Elcsendesültek az erdők, vizek,
Szelíd szelindek ül a térdemen,
És csak a békében hiszek!

Az élet nyugalmát védem én,
Forronghat körülöttem a világ,
A csend, a béke kell nekem!
Ne szennyezd be a harmóniát!

Lázas, vad vágyak tűnjetek!
Ibolyacsokor lett mind a vágy.
Szeretet szendereg szívemen,
Békét kiáltok, nem csatát!

JÖTTEM II.

Jöttem a csillagok porából,
puszták viharából
szellővel, patakcsobogással,
Sarjadással, fénnyel.

Jöttem madarak dalával,
hajnal harmatával
Erőfénnyel jöttem… mint élet,
hirdetni igéket.

Elmondani… szép az élet
az emberi lélek.
Hárfák húrjain játszom én,
írok és regélek.

Hirdetem Fényisten hatalmát,
járom birodalmát,
Szellemszárnyalással,
óvni az embert, ölelni világot.

Esztergom, 1995. október

ABLAKOT NYITOK A FÉNYNEK

Ablakot nyitok a fénynek.
Ragyogjék fel a szellem szabadság!
Lelkemet és a testemet
A teremtő fény járja át.
Szóvarázzsal „csodát teszek”,
Írássá válik az ihlet.
Verssel köszöntöm az Istent
Az embert, a világot… mindent.

FÉNNYEL ÉLEK

Fénnyel élek én,
Nap melegével,
Szellő-ringatással,
Lábaimmal földhöz,
Szemeimmel éghez tapadva,
Sugárzó erők közt,
Hús-vér, lüktetésben
Élet anyagként, sugározva
A szellem szabadságát,
Fényvillanásokkal.
Újra és újra feltöltöm magam
Nap melegével, Föld erejével,
A fényben fényekkel élve.

ÖLELKEZEM A FÉNNYEL

Elszopták életem az évek,
mint jégcsapot a hevítő meleg.
*Erőmnek cseppjei mind-*mind
alá hullanak, gravitációval
ölel a föld, amelyből vétetett.

Új erőkkel oldva, erjedéssel
táplálok életsarjadást,
a Föld és a Nap fia vagyok én,
vállamon lombsátor palást.
Újra és újra átélem a szellem lángolását.
Ölelkezem a fénnyel,
mint apró fénysugár,
Földanyám ölén oltalmat keresve.

1993. május 3.

TERMÉSZET ÉS TÁJVERSEK

MÁJUS A PUSZTÁN

Magony tanya, puszta csárda,
Köszönt a május, orgonák
Ébred a puszta, zeng a dal,
Zöldell a határ és sok virág.

Nagy lila orgonabokrok
Ölelik körül a házat.
Hatalmas viruló csokrok,
illata lengi a tájat.

A légben rétisas kering,
csikócska szökken a réten
Szikrázik Nap, csillog a zöld,
őzsuta zsenge vetésen.

Ballag,… és követi párja,
Barkás agancsú büszke bak.
Csodás a május a pusztán,
mosolyunkban fürdik a Nap.

Csárda udvarán muzsika,
cimbalom, hegedű, flóta.
Ropják a táncot, zeng a dal,
vidáman harsan a nóta.

Csikóslegény lóra pattan,
öt pej ló húzza a hintót.
Porfelleg száguld utánuk,
Juhász fújja a tilinkót.

Szomorkás-édes, bús a dal
siratja a régi világot.
Köszönt a május, orgonák,
Szakítok lila virágot.

Beszívom édes illatát,
gomblyukba tűzöm szerényen.
Ölel a puszta, s májusom,
ébred a lélek-reményem.

Kecskemét, (Magony tanya)
1998. V. 01.-i kirándulás

TISZAPARTI MERENGŐ

Hová lettek ó a régi ízek?
hová tűnt az omlós föld szaga?
Húsleves-illatú vasárnapok,
és a szüretek zsongó mámora.

Subás nagy telek, csilingelő szán,
betlehemes, karácsonyi ének,
A pattogó tűz parázsló varázsa.
kemencepadkán mesélő vének.

A cigányzenés cimbalmos kocsmák,
pántlikás májusok,… szerenádok,
Eszembe jutnak mind, ha itt vagyok
Kécskén a parton; úsznak az álmok.

A homokba szakadt Tisza-kanyar
buckáin megülő szőlőhátok,
Partifecskék cikázó ezrei,
csodálatos látványú tiszavirágok.

Viszi a víz lassan,… a vén Tisza
álmaimat… most a múltba nézek.
Fürdetem emlékeim csendvarázsban,
Melegít emlék, tisztul a lélek.

Régen elmúlt, e kérésznyi élet,
de visszajönnek a régi ízek.
Versben megmarad kicsinyke zamat,
édesen, búsan szendergő rímek.

Életet őriznek, romantikát,
nem figyel rá a rohanó világ.
Nekem még mindig kedvesek, szépek
Nosztalgiázom,… de nem várok csodát.

A magas partról most visszanézek
a folyó folyik, évezredeken át.
Parányi porszem vagyok hozzá képest
Itt a Tiszánál mondok egy imát.

Megváltozott minden voltaképpen,
ez az igazság, én lettem öreg.
Már csak a múltban élnek a régi ízek
őszutó után a Tél közeleg.

Tiszakécske, 1997. IX. 28.

VÍZI VILÁGOM VONZ

Gyerekkorom óta vonzottak a vizek,
Nád-ország s a vadvizek csodája
A csöndesen ballagó Tisza, s holtága,
Sás-buzogányos vadrécés világa.

Génjeinkbe épült ősi ösztönök:
Gyűjtögetés, a halászat, vadászat.
Vadvizek romantikája bennem él,
S ihletője mindmáig a mának.

Tündér gyermekkorom szép emlékivel,
Kötődöm most is e vízi világhoz,
Ha pezsdülnek újra a vizek, a nád.

Lidércek éjjeli fénye, ha lángol,
Fantáziám szárnyán újra ott vagyok,
És merítkezem a vízi világból.

Kecskemét, 2012.

A MÁTRÁBAN

Szólítgatom a fenséges csendet,
S a hegyek vissza hangzanak.
Dalol az erdő, szarvasok dalával.
Árnyak-fényjelek és fényzuhatag.
Énekelnek, mind-mind a madarak.
Az ágakon egy mókuska ugrik át.
Fürdetem arcom reggelt érő fényben.
Magamba szívom az ősz illatát.

Sárgul az erdő, barnul és vérzik,
Csodálatos színek a színorgiák.
Fácánkakas röppen fenyőcsúcsok felett.
A magasban egy büszke sas kering.
Csupa felfedezés, csupa döbbenet.
Surrannak lépteim a rőt avarban,
S megbabonáznak az őszi csodák.

Mátraháza, 1986.

A TERMÉSZET VÉDELMÉBEN

A FÁK HALÁLA

A fák halála
erdőhalállá nő.
Az erdők halála
Élet – Halál.
E kérdés már
Ott motoszkál
az emberi agyban.
Vigyázni… és
Lépni kell!
Mielőbb…
Mert geológiai emlék,
csontmaradvány
leszünk- és nem leszünk,
a fákkal mi is elveszünk.

Kecskemét, 1992. október

Bodhi T. 2005.

NEKEM NEM KELL

Nekem nem kell más, csak a nyugalom
Csak az aranyló Napot akarom,
Az erdőt, a mezőt, a jegenyéket,
Holdat, csillagot, az ébredő harmatos rétet.
Csak a méhek zümmögő énekét szeretem,
Hangyák építő szorgalmát, almát pirosan, férgesen.
Szerelem a pacsirta dala is magasra szállva.
Szendergő, csodaszép álomvilágból ébredő élet
És mégis valóság a természet jóság.

Fészek alján pattan a tojáshéj, a fű is sarjad szelíden
Puha-pihe párnáján nyúlgyerek szendereg.
Talán vajúdik még egy rőtcsuhájú őzanya?
Nyílik még ezernyi virág, erdőn, mezőn, réteken?
Vagy elpusztít mindent Csernobil?
Az újabb és újabb atomsugárzások.

Kecskemét 1991. június 30.

AZ AKÁCOK ALATT

Szellő susog az akácok alatt,
Illatát hozza a fürtös virágnak,
A Világnak – mondom. Hallod! Neked is!
Szeretlek élet, óvlak, vigyázlak.

A szőke vén Tisza is andalogva,
Békésen nyaldossa partjait, lassan mozogva.
Felhőkben bujkáló cinkos holdsugár,
Ezüstkoronát varázsol tajtékos habokra.

A parti fák alatt merengve meg-meg állok,
Képzelet szárnyán a múltba révedek.
Kamaszkorom varázsa leng felettem,
Félve tartok attól, hogy felébredek.

Az ébredés fájó, lehull az akác fürtje is,
Olaj s benzinbűzt repít felém az ébredő szél,
Attól tartok; fertőzött vagyok már magam is.
Földben, vízben, levegőben; Méreg és Halál.

Kecskemét 1991. július 25.

HOLT-TISZA

A Holt-Tiszán, a nádberekben,
vadkacsák ezrei fészkeltek.
Csipogtak szárcsák, vízicsibék,
a „Laposon” gólyák kelepeltek.

Csodás volt az a vízi világ
Madárparadicsom… tündérrózsák,
találtam ott kócsagtollat is,
teremtek gyöngykagylók, mesés csigák.

Gyermekkorom tündérvilága,
hozzád köt száz és száz emlékem.
Cserkésztem nádrengetegeid,
koratavasztól… és zimankós télen.

Elmúlt az álom, a gyermekkor;
Halastavakká vedlett a nádas.
Megfogyatkozott a madársereg,
nincs már ezres raj, esetleg százas.

Elplanérozták a partot is,
Csatornaparton motor pöfékel,
kék füstöt köpköd hajnali ködben,
szemetet szórtak a nád tövébe.

A Holt-Tisza most már halott lett,
megszűnt varázsa, romantikája,
tápos pontyok börtöne lett csak:
Büdös a víz, s nem terem virága.

Tiszakécske, 1997. augusztus 21.

CSAK NÉZEM… ÉS FÉLEK

Csak nézem-nézem a zöldet, a lombot,
Virágba borultam az almafák
Most április van… ám májust idéznek,
A korábban kinyílott orgonák.

Hogy megváltozott a klíma… megéltem
Összemosódtak mind az évszakok
Félek… a telek nem lesznek fehérek,
Már csak feketék, szürkék és vakok.

Az érlelő nyarak napfénye mérgez,
Bőrrákot okoz az ózonlyuk-hatás
Kevesebb csapadék hullik le az égből
Aszály perzseli, kiég a kalász.

Csak nézem-nézem a zöldet a lombot.
Agyamban mennyi furcsaság forog
Pompás tavaszban a pusztulástól félek
Fekete betűsek lettek e sorok.

Kecskemét, 2010. április 10.

FEKETE ISTVÁN NYOMDOKÁN

FEKETE ISTVÁN NYOMÁN

Fekete István csodás nyomdokán
megelevenedik a Tüskevár.
Matula bátyó csikász útjain
visszaperegnek gyermek álmaim.

Tisza part, a holtág és a nádas,
nádbuzogányos szép mesevilág.
Vadrécés hajnalok, halfogások,
a gólyafészkes kedves kis tanyák.

Gyermekkorom szép romantikája
visszahív,… erdők, nádasok, vizek.
Szarkafészkek és bíbic tojások,
Oly boldog vagyok, mert emlékezek.

Táncos kis baglyom, s a rókakölykök
Gébrics galambunk és Pici kutyánk.
Békakoncertes langy nyári esték,
Mogyoróbokor és a dáliák.

Istállógerendán fecskefészek,
gerlebúgástól hangos volt a kert.
Akácosunkban őzgidácska sétált,
két mókus ugrált ketrecében bent.

A vadászatok, a nyúlhajtások,
Hólepte rétek, a téli berek,
bukófüzek és korona akácok
Oly boldog vagyok, mert emlékezek.

Emlékeim mind versekbe gyűjtöm.
Elevenedj meg szép mesevilág!
Élményeim megírom e könyvben.
Olvassátok el ifjak, s unokák.

Gyermekkorom szép romantikáját,
a zúgó nádast mind rátok hagyom,
Madárfüttyös erdők vadvilágát
néktek adom, mit szerettem nagyon.

Tiszakécske, 1996.

VIDRATÁNC

Holdfényes nyári hajnalon
a vidravár ajtaja nyitva.
Kalandot keresni indul el,
kis kócos Lutra, a vidra.

Csodás az éj: Hold, csillagok
Sötétlő vízfodor, hullám.
Hullám-taréjon fény ragyog.
A kis vidra úszik, mosolyog.

Övé az éj, a Hold, a víz,
Övé a vidám szabadság.
Várát először hagyta el,
nem kell néki a ”rabság”.

Csikland a víz, a sás susog,
cikáznak az ezüst halak.
Fénytisztáson fürdik a Hold.
Nem őrzik már a „várfalak”.

Zenél a szél, hajlong a nád,
bólintgatnak fürtös füzek.
Víz felett szentjánosbogár
lámpási lebegő tüzek.

Kis vidránk ily szépet, csodást
eddig álmában sem látott.
Vidra szívében gyúlt a vágy;
felfedezni a világot.

Csodás az éj, a Hold ragyog,
kacsintanak a csillagok.
Játszik a fény és az árnyék,
az éjszaka vidra-ajándék.

És önfeledten táncot járnak
a bogarak, a fények a habok.
Vidratánc csobog a vízben,
álmodom én, s boldog vagyok.

BARANGOLÁS

Ott, ahol a Balatonba,
a hévizek belefolynak,
nád országban, kákatövén,
pelyhes kiskacsák lapulnak.

Csobban a víz, hajlik a nád,
pézsmapockok úsznak rendben,
zsombékháton kis szigetben
a Tüskevár alszik csendben.

Öreg bátyó, vén Matula,
igazak álmát alussza,
hű társa a Bodri kutya
jó gazdáját fenn virrasztja.

Bujkál a Hold felhőnyájban,
csillag-lámpások ragyognak,
náditücskök hegedülnek
békák koncerteket adnak.

csodás az éj, zúg a nádas,
a vén fűzek mit regélnek?
Eszembe jut gyermekkorom
Erről szól a vers, az ének.

Sok élményem versbe szedtem,
hallgassátok szépen, csendben,
elmesélek mindent sorban.
Erdőn, mezőn, tarka réten,

nád országban, berek alján,
mi mindent és csodát láttam,
Balatonnál, Tisza-tájon,
merre jártam s mit találtam.

hegyen völgyön sziklabércen,
Dunántúlon, Tiszán-innen,
az Alföldön, a Hegyalján,
barangoltam ez országon.

Változatos csodás szépség,
a mi hazánk; Magyarország,
bemutatom versben néktek
erdők-mezők birodalmát.

Folyók, tavak a vadvizek,
flóráját és faunáját.
Gyertek velem!... csodáljátok
a növény és állatvilágát!

Ott, ahol a Balatonba,
a hévizek belefolynak,
ott folytatom a mesémet
A vidráról a bagolynak.

Kecskemét, 2001.

HANGULAT ÉS NOSZTALGIA VERSEK

NOSZTALGIA

Panelház… komputerek,
füstgázzal mérgezett utcák,
elhagyott játszóterek.
Hol az a kert, a kicsi ház,
a kerti pad, hol nagyapám pipáz',
hol a vén diófa lombja?
– lombsátor hűsölő-tanyám –
a szőlőlugas, hol mesét mesélt
drága nagyanyám?
Örökre elnémultak…
a békakoncertes nyári esték,
a széles nagy udvart dudva verte fel,
hol szüléim első tétova lépteim lesték.
Kiszáradt a kút is, kávája megrogyott,
A csontkarú gém az ég felé kiált.
A kedvenc bögrémet rozsda marta szét,
lepattogott róla a zománc.
Hová lett? Hová lett mindez,
hová lett a sok virág?
Kihaltak mind a dáliák.
A piros muskátlis ablakok
örökre bezárultak mögöttem.

Tőserdő, 1993.

NOSZTALGIA TRÓFEÁKKAL

Köszvény kínozza testemet
A térdeim sajognak, fájnak,
A csontjaimba maródott,
Két évtizednyi vadászat.

Csontkemény telek, „dagonyák”
Jégbe szakadt átázott ruhák,
Latyakban, hóban süppedt
Emlékek… mégis álom-csodák.

Mesélnek a vénült trófeák:
A porlepte kopott vadászkalap
Int felém szögre akasztva.
Hív az erdő, hívnak a vadak.

Alkonyi ködből hívogat,
Egy koronás fejű büszke bak.
Gyors röptű kacsák csapódnak
Felettem, madarak dalolnak.

Ilyenkor átjár az emlék,
Vadcsapásokon visszamennék.
Vágyom az erdőt, mezőt, rétet,
A sípszóra figyelő őzet.

Minden, mi szép volt… az csak álom,
Elmúlott régen ifjúságom,
Vadászévek romantikája.
A trófeás kalandok garmadája,

Beépültek versekbe, sorsba,
Vadásznaplómban meglapulva.
Köszvény kínozza térdeim,
Fizetnek vénülő éveim.

Mégis oly szép e fájdalom,
Kalandozni rég volt tájakon,
Mesélnek mind a trófeák,
Ölel az erdő, a vadvilág.

Gyengéden le is porolom
Kifakult öreg vadászkalapom,
Rebegek közben vers-imát,
Bólogatnak a trófeák.

Tudom, majd egyszer itt hagyom
Vadászemlékeim a falon.
Örök vadászmezőkre megyek
De néktek hagyom e verseket.

A TÉL ELŐTT

„Október beért utamon”,
s fülembe súgott valamit.
Ezernyi színnel, zamattal,
fülembe súgta dalait.

Így hát az élet, őszre jár,
deres hajam lassan kopik.
A tél előtt még zeng a táj,
a vén Tisza lassan folyik.

Ökörnyál leng őszi fényben,
szövi a fátylát, s jő a tél.
Mézízű must mámorában
szívem a tavaszról mesél.

Május, álmok, csókos lányok,
forró nyarak, dús asszonyok.
Beért, s barnuló szerelmek,
elmúltak már s a szív zokog.

Beért a vetés, aratni kell,
számvetést tenni újra még.
Készülni lassan a csendre,
élvezni még a halk zenét.

Nosztalgia, csordul a lélek,
emlékek útján csodaszép.
Már nemcsak előre, inkább
olykor-olykor hátranézek.

Október kísér utamon,
félutam már estére jár.
Szeretem a magányt, a csendet,
teremtő csend múzsája vár.

Indián nyár, vibrál a fény.
Írok! Az erdők zengnek.
Öreg bika végső nászra készül,
bőg s a hangja megremeg.

Óh! …a végső csatára fel,
hajnali fénnyel, szerelemmel!
Megélni még a tél előtti
ihletést – köszönt a reggel.

Írok és versek születnek,
szerelmes, színes, ősz-dalok.
Nézem a sárguló kertet,
őszi rózsákkal hervadok.

„Október beért utamon,
s fülembe súgott valamit”.
Megperzseltek a rőzselángok,
és idéznem kellett Adyt.

Írtam… mert most írnom kellett,
mert megigézett a hangulat.
A tél előtt, az ősz hevében,
verssel dicsérni az Urat.

ŐSZI HANGULAT

Szökken a hang, s visszhangra lel,
a hegy s a völgy is ráfelel.
Hajnali ködben fény dereng,
ébred az erdő, a rengeteg.

Bődül a bika, a Nagy király,
erdő tisztásán körbejár,
három szűz szép szarvas leány.
Nászát üli a Nagy király.

Ezernyi harmatcseppeken
az ébredő fény megpihen.
Fenyőknek csúcsán gyúl a fény,
erdő zenében költemény.

Dalol az erdő, zeng a táj,
s a hegynek déli oldalán
sziklapárkányon medve ül,
imát dörmögve egyedül.

Szirtisas a tájat kémleli,
prédára vár, az jár neki.
Felhők között galambsereg,
űzik a bárány felleget.

Éled a Fény, a nagy varázs,
színorgiákban pirkadás.
Őszi erdő ébred, dalol.
Ott vagyok én is valahol.

Emlékeimnek peremén,
verőfény- őszben Te meg Én.
A hegy az erdő és a Nap.
Vadász emlékek vallanak.

Szeleknek szárnyán elmegyek,
képzeletben még ott leszek.
Megérintek erdőt, hegyet
néktek adom e versemet.

Kúszik a Nap az égre fel.
a bérc mögül száz hang felel.
Köszöntik a kelő Napot
a fák, virágok, az állatok.

Én is köszöntlek Titeket,
s őszi erdőn a fényeket.
Erdőt mezőt, kelő Napot,
verőfény-őszben ott vagyok.

Emlékeimnek halmazán,
mozaik színes színpadán.
Vibrál az ősz, s a képzelet
így is írok én verseket.

Egy tátrafüredi vadászat emlékére,
2008 októbere, Kecskemét

UTÓVERS
A VADÁSZAT EREDMÉNYÉRŐL

Nem dördült el lövés akkor egy sem.
Mert a fenséges hangulat,
megbénította „gyilkos” ujjamat.
Mégis örök emlék maradt
a csodás Tátrai őszi hangulat.

Kecskemét, 2009 szeptembere

VEGYES VERSCSOKOR

KÁPOLNA-RÉTEN

A Kápolna réten,
„Hírös” Kecskeméten,
zsibong a sok gyerek;
vidámság és jókedv,
színes sárkány-csodák
a húsvéti szélben
kék égen lengenek.

A locsolás után
a halványzöld tavasz;
a selymes zsenge rét
köszönt, s pitypangvirág,
virít a gólyahír,
pacsirta dala száll.

Játékvetélkedők
ünneplő emberek.
Küzdenek tétekért
bajnok birokvetők,
színes karikát hajt
szőke copfos kislány.

Bégetve énekel
gyapjas kicsi bárány,
A játszódó kutyák,
fűben hemperegnek,
virtusos-játékok
vidáman peregnek.

Zsákban futó csapat,
sárkányt eregetnek.
Húsvét hétfőjében
játék, szórakozás
„Hírös” Kecskeméten
a Kápolna réten.

ÜZEN A HOMOK

Nem vesznek el a lábnyomok,
versek, mert üzen a homok.
Pusztaszél szárnyán dallamok,
viszi a szél, üzen a homok.

Kapaszkodó gyökerekkel,
mélybenyúlón a szívekben,
itt vagy… és itt vagyunk költők.
Miénk e táj, a Kiskunság,
konok kunok szíve kötve,
homok és vér barátságba.

Fürtös akác minden ága,
szikes puszták vadvirága
visszavár és visszahív:
erdő, mező, ősborókás,
Tisza-táj, a bukófüzek,
roskadó tanyák, kútgémes,
Bugac és a pusztaménes,
még a temetők csendje is
süppedő múlttal, kereszttel.

Pléhkrisztusok szeméből könny
csorog,… mézszínű szőlőszemek
vére csurran bámuló őszben.
E táj benned él, Tiéd is,
emlékek lánca köt, hittel.
Üzen a homok a dallal,
a verssel,… és nem felejt el,
kötődés, barátság,… hidd el!

(Buda Ferenc költőnek soproni
tartózkodása alkalmából.)

ŐSZUTÓ

Ballag az ősz is, eloson,
ökörnyálat hord a szél.
az üszkös gallyak végein
busongva elzenél.

A bágyadt napsugár meleg
simogat .. hunyorgat
és rozsdabarna verte ki
szárát a hunyornak.

Siratja mind a víg nyarat
a beérő termést,
a pompás sárguló fákat.

Már hajnalonként fagy motoz,
várjuk a téli csodákat.
Fehérlik bársonya a dérnek.

MAGVETŐ

(VERZÁR ATTILA KÖLTŐTÁRSAMNAK)

Ki verset ír, diófát ültet,
S beérni már nem is látja talán?
A versírás mégiscsak ünnep,
Megmarad az üzenés falán:

Az átélés a túlélés része.
Csipetnyi halhatatlanság talán?
Ki verset ír, az diófát ültet,
S túléli a szellemhalált.

Kecskemét 2013. 03. 10.

VAGYOK KOVÁSZ

Vagyok kovász, leszek kenyér,
Szellemkenyér, lélekkenyér.
Leszek kürtös, harsány, hangos,
Citerázó és cimbalmos.

Leszek tűz, mert vagyok parázs,
Gyújtó szikra, mécses, lámpás.
Vagyok voltam,… vagyok leszek!
fényhasábot, tüzet viszek.

Leszek gyógyír, leszek korsó,
Jövőt látó, szomjút oltó.
Vagyok testvér, leszek bajtárs,
Haldokló fán újult hajtás.

Porból lettem, porrá leszek,
Amíg élek, tüzet viszek.
Verset írok rovásfára,
Életemnek ez az ára.

Ha meghalok, csillag leszek;
Égbolton is véled leszek.
Fényerőmet néked adom
Harmatkönnyem rád hullatom.

AJÁNLÁS

Jobb ajánló híján minden magamutogatás és hátsó szándék nélkül ajánlom magam, és e tarkára sikeredett verses kötetemet, mely minden póz nélkül, feketén-fehéren a maga egyszerű valóságában személyes ihletéseim eredménye.

Bevallom, gondolatba ejtett az a lehetőség is, hogy előszót vagy utószót íratok ezen – kissé rendhagyó versválogatásomhoz, de végül is elálltam tőle.

Mert már én, csak ilyen vagyok! Nem szeretek kérni, sem megkérni másokat, főleg nem a minősítésemre vagy a méltatásomra. Hitem szerint ezt eldönti majd a legilletékesebb, az olvasó.

Az, aki itt ”Bács-körünkben” a költői elhivatottsága jogán hiteles és kompetens lehetett volna ez ügyben, az a közelmúltban nem vállalta fel, költői baráti körünk néhány soros méltatását a 2008-as verses antológiánkat illetően. Ezért, ebbéli vágyam szinte egy pillanat alatt végleg kútba esett konok kunságomból eredően. Így hát maradok magam az ajánlásban, tisztelettel.

Ezt a kötetet is bemutatkozó kötetnek szánom (egyébként minden publikálási forma egyben bemutatkozás is), annál is inkább, mert szonettjeimmel verseskötetben először jelentkezem. Valahogy megszerettem e versformát a kötöttségei ellenére, tömörsége és az ezekből adódó különleges, majdhogynem egyedi lehetőségei miatt.

Természetesen igyekeztem betartani a klasszikus Shakespeare-i formát, magyaros dallamos, asszonáncos egyéni stílusom mellett.

Szonettjeim témája igen változatos, de úgy érzem a kis összeszerkesztett belső csokrok összhangja mellett markánsan nem csapongók. Hajlok a nosztalgiára s a kissé túlcsorduló érzések hatására, hellyel-közzel. Témájuk; a szeretet, a szerelem, a vágyakozás, a szép érzések, a természet és az ember szeretete. Röviden a szeretet hirdetése, a megihletett mélyről fakadó érzéseim által. Eddig megírt szonettjeim közül az apró lyukú szűrőn hetvenhét szonett akadt fent, ezen ihletések élményét szeretném megosztani a kedves olvasóval. Már a szemezgetés, a válogatás elején elhatároztam, hogy csak rövid és úgynevezett „könnyen fogyasztható" verseket közlök a kötetben. Mivel a hetvenhét szonett terjedelme még nem a teljes kötet, ezért mellészerkesztettem a „Röpke Rímeket", melyek egytől hétsorosig versekből állnak. Tartalmaznak haikukat, epigrammákat.

Haikukat sem azért, mert manapság ez divat, inkább csak azért, mert szeretem kipróbálni magamat más versformákban is. Örkény egypercesei mellett talán e rövid és zsebben elférő verseskötetre is lesz igény és hely az olvasó zsebében.

Hogy miért kerültek beszerkesztésre a napló- és munka-versek, vagy a rövidnek éppen nem mondható elmesélő költemények és ballada-szerű versek?… Csupáncsak azért, hogy mint „útkereső",

az egyéb verses formákkal is szeretnék bemutatkozni.

Hogy mindezekkel szentségtörést követtem e el, vagy sem? Nem tudom. Mentségemre szolgáljon a jobbító szándék és a vers szeretete. Remélem, hogy minden olvasóm talál e kötetben kedvére való verset. Ha ezt elértem, akkor már érdemes volt ajánlani magam.

A „Hírös városból” Kecskemétről;
Kovács István József mkl.
Pilinszky-díjas, költő
2012. XII. 12.

Tartalomjegyzék

ELŐSZÓ HELYETT ***5***
Szonetteket írok *6*
Valami érlelődik *7*
Múlt idéző *8*
Múlt és jelen *9*
Rekviem'56 ..... *10*
Szivárványhíd alatt *11*
Esős időben *12*
Szolgálni még *13*
Karácsony hetében *14*
Csendes órán *15*
Csendhomályban *16*
Tavaszsugárban *17*
Téli szerenád *18*
Grafika *19*
Álom utakon *20*
Akácos úton *21*
Őszben siratlak *22*
Mit tehetek? *23*
Parázs melegben *24*
Szárnyalásunk *25*
Néked kiáltok *26*
Várok rád *27*
Én láttam Faludyt *28*

Ha verset írunk.....29
Egybeforrt létezés.....30
Nem tudom, nem akarom!.....31
Legyen barátság!.....32
Megfakult álmok.....33
Beletörődés.....34
Szerelem-szeretet.....35
Amíg lehet.....36
Nyári estén.....37
Köszönt a reggel.....38
Grafika.....39
Tavasz-ihletés.....40
Májusi szonett.....41
Szép őszi nap.....42
Bágyadt szép csodák.....43
Barnuló őszben.....44
Őszi fák alatt.....45
Lehet ez áldás?.....46
Nyugodt a lelkem.....47
Elmúlt tüzek.....48
Visszajönnek.....49
Búcsúszonett I......50
Búcsúszonett II......51
Tükreimen át.....52
Grafika.....53
Törött tükör.....54
Temetőbe járok.....55

Kötődéseim *56*
Erdő szélén kőkereszt *57*
Végzetünk *58*
Csodálom őket *59*
Szerelmes vágyszonett *60*
Ars poeticám *61*
Bízom még *62*
Magadban keresd! *63*
Októberi szonett *64*
Betakarom magam *65*
Búcsúzkodó *66*
Kívánság! *67*
Tetten és szavak *68*
Csak szeretettel *69*
Vágyódom utána *70*
Muszáj *71*
Tűzfényem elsuhant *72*
Grafika *73*
Gyakran ránk köszönnek *74*
Karon kell fogni emlékeinket *75*
Ránk törnek a zajok *76*
Menekülés *77*
Rendet és csendet *78*
Múzsa dalokkal *79*
Trófeák a falon *80*
Hetvenhét szonett *81*
A Benkó-domb alatt *82*

Aranyport hintek *83*
Üzenet a XXI. századnak *84*
Végezetül *85*

RÖPKE RÍMEK* *86
Röpke rímek *86*
Szösszenetek *86*

EGYSOROSAK* *87

KÉTSOROSAK* *88

HÁROMSOROSAK (HAIKUK)* *90

NÉGYSOROSAK* *92

ÖTSOROSAK* *103
Küldetés *103*
Sorsom *103*
Szalmaszál *104*
Morál *104*
A gondolat hatalma *104*
Bosznia *105*
Döglött aknák *105*
Pax-vóbis! *105*
Nonszensz *106*
Kincs *106*
Múzsák dalával *107*
Halálom után *107*

HATSOROSAK ***108***
Barátság *108*
A hit *108*
Élet és halál *109*
A küszöböt átlépve *109*
Temetőben *110*
Tihany *110*
Trófeák *111*
Székely bánat *111*
Megalkuvás *112*
Őszi mementó *112*

HÉTSOROSAK .....

Téli kép *113*
Visszhang *113*
Szemekben *114*
A magyar privatizáció *114*
Paradox *115*
Síromra *115*

EGYÉB TÉMÁK MÁS-MÁS FORMÁKBAN
ÉS VERSES MŰFAJOKBAN ***117***
NAPLÓVERSEK *118*
VERSEK A NAPI MUNKÁBÓL *121*

BÖKKÖCSKÉIMBŐL ***123***
Letargia *123*
Csak úgy *123*
Szegény balek balladája *124*

EPIGRAMMÁK ***125***
Epigramma *125*
Éltessen minden szösszenet *125*
Ne hagyj magamra! *126*

LIMERICKJEIMBŐL ***126***

ELMESÉLŐ KÖLTEMÉNYEK ***127***
Betyársirató *127*
A falu kovácsa *129*
Kiskun táncosok *134*

BALLADASZERŰ VERSEK ***138***
Az erdők lánya *138*
Utóvers *142*
Kis kokott balladája *143*
Tisza-táj 56' *146*

MAGYARSÁGOMÉRT ***148***
Kunságomért *148*
Pro Patria et Libertate *151*
Hunok tánca *153*
Mit is jelent a zászló? *155*
A magyar virtus *157*
A pakulár *158*
A tárlatról *159*

VADÁSZVERSEK ***160***
Szalonkanász *160*
Szarvashalál *161*

Emlékeim visszaköszönnek *162*
A tölgy ajándéka *164*
Békét kiáltok *165*
Jöttem II. *166*
Ablakot nyitok a fénynek *167*
Fénnyel élek *167*
Ölelkezem a fénnyel *168*

TERMÉSZET ÉS TÁJVERSEK* *169
Május a pusztán *169*
Tiszaparti merengő *171*
Vízi világom vonz *173*
A Mátrában *174*

A TERMÉSZET VÉDELMÉBEN* *175
A fák halála *175*
Grafika *176*
Nekem nem kell *177*
Az akácok alatt *178*
Holt-Tisza *179*
Csak nézem… és félek *180*

FEKETE ISTVÁN NYOMDOKÁN* *181
Fekete István nyomán *181*
Vidratánc *183*
Barangolás *184*

HANGULAT- ÉS NOSZTALGIA-VERSEK .187
Nosztalgia.....187
Nosztalgia trófeákkal 188
A tél előtt 190
Őszi hangulat 192
Utóvers a vadászat eredményéről 194

VEGYES VERSCSOKOR.....195
Kápolna-réten 195
Üzen a homok.....196
Őszutó.....198
Magvető.....199
Vagyok kovász 200

ELÉRHETŐSÉGEINK:

Kovács István József
Magyar Kultúra Lovagja
A Bács-Kiskun Megyei
Költők és Írók Baráti Körének elnöke

6000 Kecskemét, Ág u. 24.
mobil: 06 30/384 8330
e-mail: nagyleva54@gmail.com

Honlapjaink:
www.tollesecset.eoldal.hu

Internetes honlap kötet:
www.kovacsijozsefversei.hu

MEGJELENT VERSESKÖTETEIM:

1. Porszemek és kopjafák 1993
2. Szikrapattogás 1996
3. Ünnepek és jeles napok 1997
4. Vidratánc 2000
5. Párhuzamok 2004
   (Nagy L. Éva társszerző)
6. Az Isten tenyerén 2005
7. Ablakot nyitok a fénynek 2010
   (internetes kötet)
8. Én versben mondom el 2012
9. 77 szonett és a röpke rímek 2019